

چون فیری رقت دهگهن

دهزگای چاپ و بلاوکردنه وهی

زنجیره ی پژوهشگری

*

خاوه‌نی نیه‌تیا: شهوکه‌ت شیخ یه‌زدین

سه‌رنووسیا: به‌دران شه‌محمد هه‌بیب

ناوونیشان: دهزگای چاپ و بلاوکردنه وهی ئاراس، شه‌قامی گولان، هه‌ولیر

چۆن فېرى رقت دهكهن

نوسىنى:

مىخائىل شۆلۆخوف

وهرگىرانى:

فهلهكهدين كاكهيبى

ناوى كىتىب: چۆن فېرى رقت دهكهن - چىپروكى درىژ
نوسىنى: مىخائىل شۆلۆخوف
وهرگىرانى له فارسىيەوه: فهلهكهدين كاكهيبى
بلاوكراوهى ئاراس- ژماره: ۶۱۲
دەرھىنانى ھونەرىيى ناوہوہ: ئاراس ئەكرەم
دەرھىنانى بەرگ: ھەمىد ئازموودە
چاپى دووہم، ھەولتېر- ۲۰۰۷
له كىتېبخانەى گىشتىيى ھەولتېر ژماره (۶۳۸) ى سالى ۲۰۰۷ ى
دراوہتى

بووین، هاریکارم بوو له چاپ و بلاوکردنه وهی. چاپی یه که می به ژماره یه کی که م و به تایپی دهستی و فوتوستینسل، له خوا کوړک دهره ینرا. نه وه چاپی دووهمی (سالی ۲۰۰۵) به کومپیوتر و تازه ترین چاپ، له هه ولیر دهره چیته وه. نه م نامیلکه یه دوو به شه:

یه ک: پيشه کیی سالی ۱۹۸۴، که هه نديکم له کتیبه فارسییه که و هه نديکی تر له چهند رۆژنامه و گوڤاری عه ربه ی و فارسی وهرمگرتووه.

دوو: دهقی چیرۆکه که که به ناوی (چون فیتری رقت ده که ن) ه. سالی ۱۹۸۴ نامیلکه که م به نازناوی (ا.پ) بلاو کرده وه ئیستا (تازه ده ویرم!) به ناوی ئاشکرامه وه بلاوی بکه مه وه. به داخه وه ناوی سه رچاوه فارسییه که م نه نووسیوو، ئیستاش نه و کتیبه م له لا نه ماوه و که له کاتی گواستننه وهی مال که م له ئیرانه وه بۆ کوردستان تیاچوو. داوای لیبووردن له وهرگیړه فارسییه که ده که م، که کومه لیک چیرۆکی شولوخوی کۆکردبووه وه. زۆربه یان له سه ر شه ری دووهمی جیهانی بوون، دیاره نه و نووسه ره به ریزه ئیرانییه ش، وه کو من، به م شیویه شه ری ریسوا کردووه.

(*) چاپی یه که می نه م وهرگیړانه سالی ۱۹۸۴ له خوا کوړک بلاو کرده وه

وته یه ک بۆ چاپی دووهم (*)

سالی ۱۹۸۴، له وده مه ی شه ری عیراق و ئیران بلیسه ی سه ند، نه م چیرۆکه ی نووسه ری سوڤیه تی میخاییل شولوخوفم به زمانی فارسی خوینده وه، که دهریاره ی شه ری دووهمی جیهانی و مهینه تی به دیلگیراوه کانی شه ره. من دژی شه ره که بووم.

وه کو په یامیک دژ به جهنگ و کاره ساته کانی، نه م چیرۆکه م به ناوی (چون فیتری رقت ده که ن) وهرگیړایه سه ر زمانی کوردی و وه کوو یه که مین کتیبی (کومه له ی نووسه ر و رۆژنامه نووس و هونه رمه ندانی پيشمه رگه)، که له چیا پیکمان هینابوو، له خوا کوړک چاپ کرا و بلاو کرایه وه.

کاک فه می کاکه یی به وهرگیړانه که مدا داچووه و پوخت و جوانتری کرد. کاک جه لال ده باغ، که له کومه له که دا پیکه وه

يەككى لە رېنوما ناسراوھەكانى رىيالىستى سۆسيالىستى چاوى
لېكنا و لە تەمەنى ھەفتا و نۆ سالىدا ۱۹۰۵-۱۹۸۴ كۆچى
دوايى كرد، پاش ئەوھى كە يادىكى ھەميشە زىندووى لە
بەرھەمە جوان و بەرزەكانيدا بۆ بەجى ھىشتين.

شۆلۆخۆف و بەرھەمەكانى بەتەنيا مولكى گەلانى يەككىتى
سۆقىيەت نىيە، بەلكو مولكى تەواوى مرقاىيە تيە، بۆيەش ئەم
چەند دېرە دەخەينە بەرچاوى خوينەرى كورد، كە بۆ ناسىنى
گۆشەيەك لە ژيانى ئەو ئەدبىيە بلىمەتەيە . ديارە كە ناسىنى
گشت لايەنەكانى چالاكى ئەدەبى و بەرھەمەكانى كە بەھەزاران
لاپەرەيە كارىكى ورد و بەرفراوانى دەوتى و بەم پيشەكەيە
كورتە و بەگۆرپىنى ئەم چىرۆكە دەرھەتە كارىكى وا قەبە
نايەين.

سەرھەراي ئەوھش كە زمانى نووسىنى شۆلۆخۆف بەخۆى
سادە و رەوان و بېبۆيە و بى تيف تيفەيە، ئەوھندەى تر تەقەلام
داوھ سادە و رەوان و بى گرىتوگول بنووسم، چ لەبەرئەوھى كە
ئەمە يەكەمىن بەرھەمى دىرېژى نووسىنى كوردىيە كە چاپ
دەكرى (بى گومان نووسىنى كوردىم ھەيە كە لە چاپ نەدراوھ)،
يا لەبەرئەوھى كە ھەر بروام وايە كە دەبى بۆ زۆرەي خەلك
بنووسىن و شتىكى وا بگەين خوينەوارى سادەى كورد كەلكى
لى وەرېگرى.

پيشەكەيى چاپى يەكەم

«ئايا نووسەرى شەرھەفمەند دەتوانى، لە
ئاستى ئەو كەسانەى دەيانەوى مرقاىيەتى
بەرھەو خۆكۆزى و نەمان بىەن، بىدەنگ
رابوھستى؟»

شۆلۆخۆف

سالى ۱۹۶۵، ميخائىل شۆلۆخۆف، بەو وتانە خەلاتى (نۆبلى)
لەسەر رۆمانە بەناوبانگەكەى (دونى ئارام) وەرگرت، كاتى
بەرامبەر كۆرى رۆشنبىرى پاشايەتى سوید راپوھستا و وتارە
مىژوويەكەى لەو بارەوھە بەگۆيى گەلانى جىھان گەياند .

لە شوباتى ئەمسالدا ۱۹۸۴ ميخائىل شۆلۆخۆف، نووسەرى
بەرز و رۆماننووسى بەناوبانگى گەلانى يەككىتى سۆقىيەت و

شۆلۈخۆف كىيە؟

مىخائىل ئەلكساندەروىچ شۆلۈخۆف سالى ۱۹۰۵ لە گوندى (كروژيلين) لە ھەرىمى دونتز، واتە لە ناوچەى رېوبارى (دون) لە (رېوستوف) لە دايكبوو، واتە لە ناوچەىيە كە كازاخەكان ژياون. لە بنەمالەيەكى جووتيارى كازاخى لە دايكبوو، باوكى خەلكى رېزانە، بەكشتوكال و ئاژەلدارى خەرىك بوو. دايكىشى ھەر لە بنەچەيەكى جووتيارى بوو. كاتى كە شۆرشى مەزنى ئۆكتۆبەرى ۱۹۱۷ سەركەوت، شۆلۈخۆف تازە پى دەگەيشت و لە باوھشى شۆرش، وەكو ئەو نەوھىيە كە ئەو كاتە تازە لاو و تازە بەتازە چاوى دەكردەو، فېر بوو. لەو چىرۆكانەى كە لە سالىكانى بېست و سىدا نووسىيون باسى ئەو زۆرانباى و ملمانىيە دەكا كە نەوھى تازە لەتەك نەوھى كۆندا، پېويستى و رەفتار و بىروباوھرى شۆرشگىرانە لەگەل دابونەرىت و نەفامى و دواكەوتوويى و بىروباوھرى كۆنەپەرىستى و كۆنە، تىكىئالاون، شۆلۈخۆف زوو دەستى داوھتە نووسىن.

سەرھتاي نووسىنەكانى بۆ سالى ۱۹۲۵ دەگەرىتەو، واتە ھىشتا تەمەن بېست سالى بوو. چەندىن چىرۆكى ئەم سەردەمەى سەبارەت بەو توولەك (تازە لاو) و لاوانەيە كە چۆن دەچوونە رېزى (كومسومول) و چۆن بەگژى خورەوشتى

كۆمەلى كۆنا دەچوون و لە بۆتەى ئەو مشتومرەدا قال دەبوون، فېرى تىكۆشان و ژيانى تازە دەبوون. سالى ۱۹۴۱، كاتى شەرى جىھانى دووھم ھەلايسا بوو، شۆلۈخۆف وەكو پەيامنېرى رۆژنامەنووس چووتە خەتى پىشەوھى شەرى، لەوئى، جگە لە ناردنى رېپورتاژ و ھەوال و وتار بۆ رۆژنامەكان، چىرۆكى كورت و درىژىشى دەنووسى وەكو ئەم چىرۆكى ھەرمانگىراو، كە سالى ۱۹۴۳ لە ژىر ناوى (چۆن فېرى رقت دەكەن) دا نووسىويەتى. چوار سال لە خەتى پىشەوھى شەرى ماوھ. پاش تەواوبوونى شەرى لە جاران گەرمتر خەرىكى نووسىن بوو و شاكارى جوانى داناوھ كە زۆرىيە بۆ رېسواكردنى شەرفرۆشان و پىشاندانى كارەسات و دەرد و ئازارى شەرى و لە پىناوى ئاشتى و ئاسوودەيى و بەختيارى ئادەمىزادا تەرخان كىردوھ. لە بەرھەمە بەناوبانگەكانى دەربارەى شەرى جىھانى دووھم چىرۆكى (چارەنووسى ئادەمىزاد) ە، كە بۆ زۆرىيە زمانەكان وەرگىردراوھ، لەوانەش بۆ زمانى شىرىنى كوردى.

(زەوى بەيارمانىش كىلا...) ناونىشانى يەكى لە رۆمانە بەناوبانگەكانىيەتى، باسى رۆژانى ھەوھلى پىكھىنانى كۆمەلە ھەرەوھىيەكان (كولخوزەكان) دەكا و چۆن و بە چ سەختى و زەحمەتى و گيانكىشانىك جووتياران قايلبوون و تىگەيشتن كە كارى ھەرەوھى باشتىرە و خىر و بەرھەكتى پترە.

(دۆنى ئارام) ئەم رۆمانە بەناوبانگەيە، كە بەبۇنەيەو، سالى ۱۹۶۵ خەلاتى (نۆبل)ى وەرگرت. وەكو دەلئىن، شۇلۇخۇف، يازدە سالى رەبەق خەرىكى نووسىنى ئەو رۆمانە بوو، كە ئەمىرۇ بۇ زۆربەي زۆرى زمانەكانى جىهان وەرگىردراو، بەئومىدى ئەو رۆزەش كە سوارچاكيكى زمانى كوردى ئەو رۆمانە بەكوردى بگىریتەو.

وەكو وتمان ناتوانىن لەم دەرفەتەدا تەنانەت لیستەي ناوی بەرھەمەكانى شۇلۇخۇف بخەینە بەرچا. ئەو پایەيەكى بەرزى لە ئەدەبى ھاوچەرخى جىهانیدا ھەيە. ھەمیشە بۇ مرۇقايەتى نووسیویەتى. شەر و ستەم و زۆردارى و پاشكەوتووی و خوينمژىنى ریسوا کردوو. وینەگرى واقیعی تىكۆشانى سەختى گەلەكەي بوو لە پىناوی خەلقگردنى ژيانىكى تازەي بى چەوسانەو، ژيانى بەختیار و پر لە جۆش و خرۆش، تىايە مرۇف پر بەپىستى خۆی وەكو مرۇقىك خۆی بناسى و كار بكا و كۆمەلگای مرۇقايەتى بەرەو پىش ببا. شۇلۇخۇف ھەر لەو كاتەي كە باسى شەر و بەگژیەكدچوون و كارەساتە جەرگىرەكان دەكا، بەھەموو وزە و توانايەكى ھونەرمانەنەو بانگى ئاشتى ھەلدەدا و خەلك بۇ خەبات لە پىناوی ئاشتى و كامەرانى و دۆستايەتى و براىەتیدا بانگ دەكا. ئەم مانايەي بەخەستى لە وتارەكەیدا سالى ۱۹۶۵دا دەرخستوو.

توانای زىندووی واقیەگەرى (رپالیستى):

سالى ۱۹۶۵ كاتى وەرگرتنى خەلاتى نۆبل لەسەر رۆمانى (دۆنى ئارام) شۇلۇخۇف بەشانازىيەو وتى:

«لەمەوپىشیش ئاشكرام كرد كە من نەبەس بەو خۆشحاللم كە خزمەتگوزارى پىشەيى و خسوسياتى نووسەرىم جىگەي پى قايلىبون و ناسىنى جىهانىيە، بەلكو لەو روووەش بەخۆم دەنازم كە ئەم خەلاتە بەر نووسەرىكى رووس كەوتوو، بەر نووسەرىكى خەلكى يەكىتى سۆقىت كەوتوو من لەم كۆردەدا (كۆرى رۆشنبىرى پاشايەتى سوید) نوینەرى بەرەي مەزنى نووسەرانى نىشتمانەكەم».

ئەمجا شۇلۇخۇف وتى:

«پىشووئر شادمانى خۆم لەووش دەرخستبوو كە ئەم خەلاتە بەشىوہيەكى تر پىشتگىرىيە بۇ رۆمان نووسىن. لەو سالانىى دوايیدا چەندىن جار بیستووومە كە گوايە شىوہى رۆمان ئىتر كۆن بوو و وەلامى پىدوايىستى ئەمىرۇ نادانەو. بەھەموو دلئىكەو دەلئىم كە لەو باسانە سەرم سورماو، چونكە رۆمان ئەو ئىمكانەمان پى دەدا كە جىهانى واقیعی تەواوتر بناسىن و تئىور و رەوشى خۆمان و ھاوبىرەكانمان دەربارەي جىهان و كىشە بەگورەكانى لە قالبى رۆماندا بنوینىن».

«له راستیدا، رۆمان پاماندینی تا ژيانی بهرینی دهووربهه
 باشتر و قوولتر تینگهین، ههروا ریگه مان لئ دهگری نهوهک
 ههول بدهین مهنی (مهنی - واته: فرديه / انانیه) پووچه لئ
 خۆمان به ناوکی دونیا بزانی. به لای هونه رهنه ندی
 ریالیستییه وه، رۆمان به پئی ئه و سروشته ی که ههیه تی،
 پیگه یه کی پان و بهرینه. زۆر له داها ته کانی هونه ری نوئی له ژیر
 ناوونیشانی ئه وه دا که گوایه ته مهنی (ریالیزم) به سه رچوو،
 ئه و راستییانه قبول ناکهن. من، بی ئه وه ی له وه ترسایم که
 ناوی کۆنه پاریزیم (محافظه) لئ بنین و، به ناوی پهیره وئیکی
 نه گۆری ریالیزمه وه، ئه و تیبینیانه رهت ده که مه وه. شتیکی
 تریش، زۆر له وه که سانه به ناوی پیشره وایه تی ئه ده بییه وه
 ده ئاخفن، مه به ستمان هه ر ئه وه و هه ول و کۆششانه یه، که له
 زه مینه ی قالب و شیوه ی دا هینانی به ره می هونه رییه وه و
 به ده سته وه یه».

«به لای منه وه پیشره وانی راسته قینه ئه وه هونه رهنه ندانه که
 ناوه رۆکی نوئی ژيانی دهورانی ئیمه ده که ونه وه و له به ره می
 خۆیانا دهینوین. ریالیزمی به گشتی و رۆمانی ریالیستی
 به تایبه تی، له سه ر بناغه ی تاقیکردنه وه ی هونه ری مامۆستایانی
 مه زنی رابردو دامه زراوه، به لام له ریره ی ته کامولی خۆیدا،

پرووخساریکی ئیجگار تازه و زاده ی دهورانی ئه مرۆی پهیدا
 کردوه».

«مه به سستی من له واقیعه گه ری، ئامانجی نويسازی و گۆرینی
 ژيانه له پینا و خیر و خۆشی ئینساندا. به دیهیه که مه به ستم
 له وه هه ر ئه مه یه که ئه مرۆ به ریالیزمی سۆسیالیستی ناوی
 ده بن. له وئیه کانی (خسوسیاتی) ئه و جیهان بینییه ئه وه یه که
 دووره په ریزی و هه لاتن له واقعیته قبول ناکات و، ئاده میزاد
 بانگ ده کا تا له پیناوی پیشکه وتنی مرۆقایه تیدا تیبکۆشی و
 شیوه ی تیبکۆشانی پی پیشان ده دا و ئه و ئیمکانه ده ره خسی
 که ئاده میزاد به و ئامانجه بگات که ئاره زووی ملیونه ها
 ئینسانه».

«کۆمه لگای مرۆقایه تی له که سانی تاک تاک و به ته نی و جیا
 له یه کتر - که وه کو ئاسمانگه ره کان له ده ره وه ی کیشی زهوی
 و له حاله تی بی کیشانه دا ده یبه نه سه ر پیک نه هاتوو. ئیمه
 له سه ر ئه م زه مینه ده ژین و ملکه چی یاساکانی ئه وین و
 هه ره کو وه له ئینجیلدا هاتوو «هه ر رۆژیک له رۆژانی ئیمه پره
 له به ده ختی و گرفتاری و نیازی خۆی و ئومید به دوارپۆژی
 باشتری خۆی». دانیشتوانی هه ره زۆری سه ر ئه رز ویست و
 ئاره زووه ی وه کو یه کتریان هیه به رزه وه ند و په یوه ندی

هاوبه‌شيان، که به‌له‌وهی له‌یه‌ک جیا و دووریان بخاته‌وه، پیکه‌وه دهینا‌به‌ستی. ئەوانه‌ی پیاوی کار و رهنجدهرانن، هه‌موو شتی‌ک به‌هیزی دهست و می‌شک ده‌خوولقی‌ن. من له‌و نووسه‌رانه‌م که خزمه‌تکردن به‌خه‌لکی رهنجکیش، به‌قه‌له‌م و به‌بی سنوور، به‌به‌رزترین شانازی خۆم ده‌زانم».

«هه‌موو شتی‌ک نا لیره‌وه دهست پی ده‌کا. لیره‌وه ده‌توانری ده‌رک بکری که هونه‌رمه‌ند به‌لای منه‌وه – وه‌کو نووسه‌ری‌کی مه‌ردوومی سوڤییه‌ت – چ پایه‌یه‌کی له‌ جیهانی ئە‌مرۆ‌دا هه‌یه».

«ئیمه له‌ ده‌ورانی نا‌ئارامیدا ده‌ژین. هه‌رچه‌نده له‌ سه‌ر‌انسه‌ری ئە‌رزدا، می‌لله‌تی‌ک نییه‌ شه‌ر بخوازی، به‌لام ده‌سه‌لات و هیزگه‌لی وا هه‌ن که می‌لله‌تان به‌ره‌و کووره‌ی شه‌ر پاده‌کیشن. ئایا ده‌شی، خۆله‌می‌شی شه‌ر، خۆله‌می‌شی گره‌ مه‌زنه‌که‌ی شه‌ری جیهانی دووهم، دلی نووسه‌ری شه‌ره‌فمه‌ند ده‌توانی، له‌ ئاستی ئە‌و که‌سانه‌ی ده‌یان‌ه‌وی مروڤایه‌تی به‌ره‌و خۆکوژی و نه‌مان به‌ن، بیده‌نگ رابوه‌ستی؟ ئە‌ی په‌یامی هونه‌رمه‌ندان چییه‌؟ په‌یامی ئە‌و هونه‌رمه‌نده‌ی که وه‌کو خواکانی ئە‌له‌مپ له‌ ئاستی ده‌رد و ئازاری خه‌لکی بی‌خه‌م نییه، خۆی له‌ کیشه‌کیشی دوژمنکارانه به‌رزتر ده‌زانی؟ ئە‌و هونه‌رمه‌نده‌ی که خۆی به‌رۆله‌ی گه‌ل و به‌ئنده‌می‌کی بچووی ئە‌و خه‌لکه له‌ قه‌له‌م ده‌دا؟»

«نووسه‌ر ده‌بی له‌ رووی راستیه‌وه له‌گه‌ل خۆینه‌ره‌کان قسه‌ بکا، راستی بلێ، ئە‌و راستیه‌ش که باوه‌ر و بروا به‌خۆینه‌ران ده‌دا، باوه‌ر به‌دوارپۆژ و بروا به‌وزه و توانا‌کانی خۆی که له‌باریدا هه‌یه ئە‌و دوارپۆژه بسازی».

نووسه‌ر ده‌بی، له‌ سه‌ر‌انسه‌ری دونیادا، تیکۆشه‌ری ریگه‌ی ئاشتی بی و، به‌هه‌ر کوێ قسه‌ی بر ده‌کا با ئە‌و تیکۆشه‌رانه به‌بار بی‌نی که له‌و چه‌شنه، ئاشتی‌خواز بن و خه‌لکیش به‌پیی مه‌یلی سروشتیانه و شه‌ره‌فمه‌ندانه‌یان، له‌ پیناوی پشکوئن و پی‌شکه‌وتندا یه‌ک بخات. هونه‌ر ده‌سته‌لاتی‌کی سه‌رسوور هینه‌ری به‌سه‌ر می‌شک و گیان و دلانی ئاده‌میزادا هه‌یه. به‌لای منه‌وه، ئە‌و که‌سه هه‌قی هه‌یه ناوی هونه‌رمه‌ند له‌ خۆی بی، که ئە‌و ده‌سه‌لاته، بۆ خه‌لقکردنی گیانی جوانی په‌رستی له‌ دلی خه‌لک له‌ پیناوی خیر و خۆشی مه‌ردومدا به‌کار به‌ینی».

«خه‌لکی ولاته‌که‌م، له‌ پیش‌خستنی ریره‌وی میژووی خۆی‌اندا ریگایه‌کی ته‌ختانیان نه‌بریه‌وه؛ ئە‌و ریگای ریگا شه‌قه‌ر و پیشه‌نگه‌کانی ژیان بووه. منی نووسه‌ر، به‌ئه‌رکی خۆم زانیوه و، وه‌کو له‌مه‌ودواش وا ده‌یزانم، که هه‌رچییه‌کم نووسی بی و له‌ مه‌ودوا بینووسم، هه‌ر بۆ ریزلینان و به‌حورمه‌ت زانیی رهنجی ئە‌و می‌لله‌ته زه‌حمه‌ت‌کیشه‌یه، ئە‌و می‌لله‌ته دا‌هینه‌ره، ئە‌و گه‌له

قارمانه، ئەو گەلە که بۆ سەر هیچ کەسی دەسدریژی نەکردوو و هەمیشە بەسەر بەرزییەوه توانیویوەتی بەرگری لە دەستکەوتەکانی خۆی بکا و ئازادی و شەرفی خۆی بپاریزی و قەت لەو مافەیی واز ناهێنی که دواڕۆژی خۆی، بەپێی ئارەزوو و ویستی خۆی، بخوێنێت.»

لە کۆتاییدا شۆلۆخۆف دەلی:

«بەئواتم که کتیبەکانم یاریدەدەری خەلکی بن تا لەو چاکتر بن که هەن و، گیانێکی پاکتر بگرە بەر و، ببە هۆی پشکۆتیی خۆشەویستی و دوستانەیی لەگەڵ و هاوچەشن و تیکۆشانی بێ وچان لە ڕێگەیی ئامانجی مەرۆفایەتی و پیشکەوتنی مەردوویدا. لەم ڕێگایدا، با سەرکەوتنی هەرچەندە که میشم و دەست هینابی ئینجا خۆم هەر بەختەوهر دەزانم.»

کۆمەڵی ئازاد لە هەزاری و چەوسانەوه چۆن ڕیز لە هونەرماند دەنی؟

ئەو بوو چەمکێک لە ژیان و بیروباوەری شۆلۆخۆف سەبارەت بەهونەر و هونەرماندی ئینسانپەرور، جا بزانی ئەو میللەتەیی که ئەو پێو دەنازی و «شاباشی» شانازی بۆ هەلەدا، چۆن حورمەتی گرتوو و یادی کردۆتەوه... که ئەمەیی تا ئیستا بۆی کراوە هیشتا که مە بۆی کرابی؛ ئەو کەمەش بەتەنی بەسە، تا تیبگەین که بۆچی شۆلۆخۆف بەو

سەر بەرزییەوه خۆی بەرۆلەیی ئەو گەلە داھینەرە لە قەلەم دەدا، که هەم ئەم راستی دەربریوو و هەم ئەو گەلەش شایانی ئەو ئیحترامەییە. گەلێک قەدەری ئینسان بزانی و نرخ لە بەرھەمی دەست و بەرھەمی مێشک بنی و گرنگییەتی نرخ ئەو نرخ لێنانە بزانی و کارکەری دلسۆز، چ کارکەری دەستی بی یا کارکەری مێشکی، لە جیگەیی خۆی دابنی، گەلێکی ئاوەھا بە راستی شایانی هەموو ئەو خۆشەویستیەییە که تک تک لە پینووسی شۆلۆخۆفەوه دەچیتە ناو دێری رۆمان و گشت نووسراوەکانی تری. چ خۆشە مەرۆف کار بکا و خەلکی وا هەبن کارکەیی بسەنگین و، خۆی بەخت بکا و کەسی وا هەبن بەو فیداکارییە بزانی و، بەھەردار بی لە هونەر و کارامەیی و شارەزایی و مەردووومی ئەوتۆ هەبن بیناسن و لە جیگەیی خۆی – نە زیاتر و نە کەمتر – دابینن! لە تاریکستانی کۆمەلگای پر لە سەم و چەوسانەوه و کوێرەوهری و خوینمژی و نەفامی و نەزانیندا، لە شەو زەنگی کۆیلائیەتی کۆمەلگای ئادەمیزادا: چەند گۆل پێش ئەو هی پیشکون نەژاکان و هەلنەوهرین؟ چەند چرا نەکوژانەوه؟ چەند دەنگی زوڵال لە گەرودا نەخنکینران؟ چەند نەونەمام پێش ئەو هی بێنە بەر لە بنچویناواندا هەلنەکەندران؟ چەند بەھەرەوهر و بلیمەتیش، پاش ئەو هی ناسران، ئەمجا بەدەرەقی و کوێرانە پیشیل نەکران؟ رەنجی چەند کەس،

چەندىن مىليارد كەس، بۇ ھەندى كەس نەچچو؟ چ تاوانىك دەرھەقى بىرى گەش و باوهرى راستى نوئى و داھىنانى تازەوگر، نەكراوھ؟

كۆمەلى ئازاد لە چەوسانەو و ھەژارى و بى دەرەتانى، رەگ و ريشەى ئەو تاوانە رەش و چەپەلانە، كە ھەميشە لەكەى نەنگن بەنيوچاوانى كۆمەلى مرؤفايەتییەو، لە ريشەو و شك دەكاتەو و سەر زەوى لى بژار دەكا!

كاروانى خەلكى سەر ئەرز، وەك منالى تازە پى بگرى و بەرەو نامىزى دايكى بەبالە فشى لەتر دەخوا و لاقە تازە پىگرتووھكانى دەھاوئىژى، بەرەو ھەتاوى ئەو دوارپۆژە رۆشناييە دەروا، ئەو كاتە كە - با ئىمەش لە نىشتيمانە جوانەكەماندا، لە تەمەنى خۆماندا، نەيبىن - ئىتر ھىچ بەرەمەندىك لە ھونەر و ھىزى داھىنان و بىروباوهر رپوناك لە پلە و حورمەت و ريزلئىنان بى بەش نابى. ئەو رۆژە... بى بەشان ھەر ئەو تەمەل و بى بەرە و خۆپەرستانە دەبن كە بيانەوئى كەمترىن زەحمەت بەخۆيان بەدن و فرەترىن بەرەم بەريان كەوئى و، تۆزقالتىك مېشك يا لەشى خۆيان ماندوو نەكەن و لە ھەمووانىش چاكتەر بژىن، خۆشتر بخۆن، ئاسوودەتر بنوون، جوانتر بپۆشن و، چۆن مەيليان بى رايبوئىرن! چ خۆشە ئەو رۆژەى كە ئىدى نان بۆ قەساب و گوشت بۆ نانەوا نەبى! نرخی ئىنسان بەپىواری

كار و بەرە و رەنجى ئەو پىوانە بگرى، نە بە (گەزى کوتال فرۆشى) وا كە عانەيك بخاتە ناو مېزەرەكەى و سوئىند بخوا، بەو سەرەى كە عانايەك زياترى تيا نييە! لەو كۆمەلگايەدا مەچەكى ئىنسانى خوينمژ دەگرن - وەكو پۆلىسى مەچەكى گىرفانبر لە كاتى برىنى گىرفاندا بگرى - و پى دەلئىن: ئىتر بەسە! ئەوھى كار نەكا ناخوا! چ كارى دەست بى، چ كارى مېشك!

مرؤف لە دەغلكارى و (تەنيا عانەيكە لە ناو مېزەرنان) و چاوجنۆكى و رپوكىنە رزگارى دەبى. برالە! تۆ بلىئى: تۆ بلىئى وا بى؟! ... ئەگەر وا نەبى و رپرەوى كاروانى شەھيدانى ئازادى و سەرفرازى بەو مەنزەگەيە ناگات، ئىتر ئەم خەبات و بەرخۆدانە ھىچ مانايەكى نامىنى، دلنبا بە كە رۆژى رزگارى تەواوى مرؤف - بەمرؤقى كوردستانىشەو - سەرھەلەدا و شەمشەمە كوئىرەى زۆردارى و سوار مى يەكتربوون دەخريئە كون و قوزبنە گۆرستانەكانى مېزوو.

شۆلۆخۆفى نەمر دەبى زىدەتر بەختەوهر بى لەوھى بىرى لى دەكرەدوھ. ئەى ئەو نەبوو كە بەخۆى وتى: «بەئاواتەوھم كە كتىبەكانم... ببنە ھۆى... تىكۆشانى بى وچان لە رىگەى ئامانجى مرؤفايەتى و پىشكەوتنى مەردوومدا...»؟

لهوهيه، ئهوهى بۇ ريزلننن له شۆلۆخۆف كرابى، بۆ كه م هاوولاتى ئه كرابى. له ههرئيمه كهيدا به حورمهت و شكۆدارى مائناوايى لى كراوه و، له سه رانسهرى و لاتدا هه وال و وتار و فيلم و لىكۆلئينه وهى له سه ر بلاوكرايه ته و كۆرى بۆ به ستر اوويه ك دوو مانگ له وه فاتى تى ده پهرى كه ئه م برپاران ه ش بۆ ريزلنگرتن و يادكر دنه وهى - له يه كىتى سۆقيه تدا -

- له مۆسكۆ په يكه رى بۆ دابنن.

- له مۆسكۆ، هه روا له روستوف (شارىكى سه ر رووبارى [دون] كه له ويدا شۆلۆخۆف زۆربه ي به ره مه كانى دا هينا) سه ره و شه قام به ناوى بكرى ته وه.

- له ئاوايى فيتسيكاپا، كه ئاواييه كه شۆلۆخۆف تيا ژياوه، ئامۆژگايه ك به ناوييه وه دابمه زرى.

- ناوى له سه ر سى كتيخان ه و سوفخوزىك له كازاخستان و گه مى (كه شتى) يه ك بنرى.

- له ههرئيمى روستوفدا ده ولت مۆزه خانه يه كى به رين به ناوى (مىخائىل شۆلۆخۆف) وه بكا ته وه، ئه م خانوبه رانه بگيرى ته بهر:

* ئه و خانووهى له (فيتسيكايا) كه تيايدا ژياوه.

* ئه و مالهى له (كورجىليسىبنكى) كه تيايا له داىكبووه.

* ئه و مالهى له (كارفينسكايا) كه تيايا مائىتى بردۆته سه ر.

* ئه و مالهى كه تيايا رۆمانى به ناوبانگى (دونى ئارام)ى نووسيوه.

- به ناوييه وه (منحه) به قوتابيان بدرى.

- يه كىتى نووسه رانى سۆقييه ت هه ر ساله ي دوو خه لات به ناوى (شۆلۆخۆف) وه بدات به چاكتريين به ره مه مى نووسه ره لاوه كان.

- هه روا لىژنه يه كى تايبه تى پىكه ات، بۆ كه له پوورى ئه ده بى شۆلۆخۆف.

ئيمه ش، هه م به بۆنه ي كۆچكر دنى ئه م نووسه ره مه زنه وه هه م بۆ ناساندى چه مكىك له ئه ده به كه ي، ئه م چيرۆكه به ناوى (چۆن فيرى رقت ده كه ن) پيشكه ش ده كه ين، كه له فارسى يه وه وه رمان گرتووه. بۆ نووسىنى ئه و پيشه كى يه ش له هه ندى هه وال و نووسراو به زمانى عه ره بى و فارسى كه لكه م وه رگرتووه.

فه له كه دىن كا كه بى - حوزه يرانى ۱۹۸۴

چۆن فېرى رقت دهكهن

ميخائيل شۆلۆخوف سالى ۱۹۴۳ نووسيوپه تى

له شهردا، هەر درمختيک وهکو ئادهمميزادىک، چاره نووسى تايپه تى خۆى ههيه. رۆژيک به شيكى فراوانى دارستانىکم ديت که تۆپخانهى دوژمن درهوى کردبوو. ئەلمانەکان که له ئاوايىي (س) دهرکرايون، لهم به شهى دارستانه که سهنه گريان گرتبوو. وایان دهزانی دهتوانن لهوئى خۆيان رابگرن، به لام داسى مه رگ ئەوانى له تهک درمخته کانا دره و کردبوو. که له شى سه ربازه ئەلمانىيه کان له ژيتر تهنهى دار کاژه رماوه کانا هه لپلپيشابوون و تکه پارچهى ههندي له ئەندامى له شيان له ناو سه رخه سه سه وزه لانه کانا بۆگه نيان کردبوو. عه ترى شيره سه مغي تهنهى ئەو کارانهى، که به گولله تۆپ شكىنرابوون، نه يده توانى بۆگه نى که له خه هه لترشاوه کان له ناو ببا. به هۆى ته قينه وهى گولله تۆپ

ئەو ناوه چال چالى لى هاتبوو. هه رچه نده که قه راغى ئەو چال و چۆليانه و خاک و خۆلى ئەو ناوه، يه کپارچه به گپرى ئاگر سووتاو و قال بووبوو، وا پى ده چوو له ويشه وه هه ر بۆنى بۆگه ن ده هات، مى پياوى ده شکاند. به سه ر ئەم به شه پان و به رينهى دارستانه که دا که گولله تۆپ ژيتر و بانى کردبوو، خۆلى مه رگيکى ئارام باريبوو، کپ و بيدهنگ بوو. راسته و راست له ناو ئەم دۆزه خه دا تهنيا درمختيکى تووس، موجيزه ناسا، له به لا رزگارى بووبوو، به پيوه وهک خۆى راوه ستابوو. لق و پۆپه کانى، که به ر پارچه ساچمهى گولله تۆپ که وتبوون، به ده م باوه ده جوولان و له نيوان گه لا تهنکه تازه کانىه وه با دلنه وازيى ده کردن.

ئهمه يه ئەو دارستانهى که وا خه ريک بووين به ناويان تى ده پهرين. سه ربازى بيتهلچى، که له پيشه وهى من ده رپويشت، ده ستى دلنه وايى به سه ر تهنهى درمخته که يان هينا، به سه ير و سه مه ره و دل سوژيى ئاميتته به خۆشه ويستى به وه لپى ده پرسى:

«ئازيزه که م، چيت کرد که وا له م فه لاکه ته به سه لامه تى ده رباز بووى؟» هه ر جارى که گولله تۆپ به ر دار کاژى بکه وي، تهنهى وهکو گياى دره وکراوى لى دى و زرم ده رميتته سه ر ئه رز و له و جيگه وهى که ده برپيته وه نووکى تيز و قه تره رۆشنى شيرى

چه سڀ دهر ده که وئ، به لام نه گهر گولله بهر دار به پروو بکه وئ
نه وه به جوړيکي تر مهرگي خوئي ده بيني.

له به هاردا گولله توپيکي نه لمانه کان بهر ته نه ي دار به پروويه کي
کوڼه سال ده که وئ، که له قه راغي روو باريکي بچووکي بي ناودا
روابوو، ده لاقه يه کي وا له ته نه نه ستور ه که ي ده کاته وه که
نيوه ي دره خته که وشک ده کا و نيوه ي تری به پرووي ناوي
روو باره که دا ده چه مي؛ نه مجا له گه ل سه ره تاي به هاردا،
مو عجيزه ناسا ده ژي تته وه و ته مه ني ده ست پي ده کاته وه و،
گه لاي ته ر و تازه ده پرازي تته وه. من خو م نه وه دره خته م ديوه و
دلنيام که لقه کاني پاي ني نه وه به پرووه برينداره هيشتا به پرووي
ناوي روو باره که وه مه له واني ده که ن، لقه کاني سه ر بالاش گه لا
جوانه وشکبو وه کاني هه روا به په رو شته وه به ره وه هه تا وه له ده خا.

مولازم (گراسيموف)، که پياويکي بالابه رز و پشتي که مي
کو ماو و شان ه کاني وه کو شاني دالاش به ره و بالا ده چوون.
له بهر دهر گاي ژير زه وييه که دانيشت بوو، به دريژي باسي
سه ر که وتني شه ره که ي نه و روژه ي بو ده گيراي نه وه که چو ن
هيري شي تانکي دوژمن، له لايه ن فه و جي ژير فه رمان ي خو يه وه،
سه رکوت کرا و تیک شکينرا.

گراسيموف به ده موچاو له پروو دا نارام، به لام خو ين سار دبوو.
پيلوه ناوسا وه کاني چا وه کاني ته نگتر پيشان ده دان. به ده ننگي
که رخ و پچر پچر قسه ي ده کرد و جاروبار په نجه نه ستور ه کاني
به يه کا هه لده گو شي، نه م حاله ته ي که به ناشکرا خه مي گران و
دلغه ي خه ماويي نه وي ده درکاند، به هيچ جوړي له گه ل جه سته ي
توند و مه ند و سيماي مي رانه ي نه ودا نه ده گونجا.

له نا کاو قسه ي خو ي بري، لوچي ده موچاوي به يه کا چوون،
ره نگ له روومه تي گه نم ره ننگي په ري و ده ماري چاره ي گرژ بوو
له چاواني، که به نوخته يه کي دووري بري بوون، گري بل يسه
دانه مرکاوي رکو کينه زمانه ي ده کيشا و منيش بي نه وه ي
به ده ستي خو م بي، چاوم له و نوخته يه بري. سي ديلي نه لمانيم
به رچاو که وتن، له لاي خه تي به رگريي ني مه وه، به روخي
دار ستانه که دا به ره و لامان ده هاتن. ته نيا يه ک سه ربازي
ني مه يان له ته کدا بوو، به بلووزيکي کوڼه و هه تا و بر دوي ره نگ
هه لگه راو له به ري و کلاويکي له سه ري، هه رسي
به دي لگير او ه کاني له بهر دا بوو.

سه رباز ه که سه لانه سه لانه هه نگاوي ده هاويشت و
تفه ننگه که ي به ده سته وه گرت بوو، که نه م هه نگاويکي بنا با
تفه ننگه که شي له گه ل جو و له ي لاق ي پيش و پاش ته کان ده دا و
سه ره ني زه که ي له ژير تيشکي خو ردا ده دره وشايه وه. ديله

ئەلمانىيەكان لەسەرخۆ و بەپۆتینی قورپاوى، شل شل دەپۆشتن.

دیلکیان، که تا رادیهک بهناو سالانهوه چووبوو پروومهتی قۆپاو و سمیل و ریشی زبر و هاتووی ههبوو، له پيشهوه دهپۆشت؛ ههركه گهيشته كه ناری سهنگه ره سهركيراوه كه مان به نيگايه كى پر له قين و پهستی، وهك گورگيكي بريندار گوللهی بهرکه و تبي روانيه ئيمه و خيرا رووی وهرگه راند و كلاوه كهی كه به پشتيه وه هه ليواسيبوو، جموجۆر كرد. ليرهدا بوو كه ملازم گراسيمۆف چيتر خۆی پى رانهگيرا و له جيگه ی خۆی راپهري و به سهر سهربازه كهی خۆماندا قيژاندى:

– له گه ل ديله كان خهريكي پياسه ی ... يا ده چى ته حويليان بده ی؟! قاچ هه لگره ... له گه ل تۆمه ... زوويه ...!

ديار بوو دهيوست شتيكى تر بلی، به لام وا تووره و به كو ل هاتبوو كه هه ناسه ی سوار بوو، قسه ی ترى پى نه كرا. خيرا رووی وهرگيرا و به پله كانا به ره و ژوورى په ناگاكه هات.

كۆميسيرى (كاديرى) سياسى فهوجه كه، كه له وده مه دا له وى بوو تيبينى كرد من چ سه رساميه ك داى گرتم، هه ر بۆيه ش ويستی بۆم روون بكاته وه و به ئيواشى وتی:

– «چ له ده سه لاتا نييه بكرى؟ ئيجگار عه سه بيه يه. ئەو

نه خۆشيه له ده ورانى ديلىتيا تووشى بووه. ئەى بۆچى قهت نه ترانيوه كه له مه و به ر ديلی ده ستى ئە لمانه كان بووه؟! ئە گه ر هه ليك ريك كه وت، به وى بۆت ده يگيريه وه. له ديلىتيدا فره ده ردی چيشتووه. بۆيه ش ئيستته چاوى به راى نايه هيتله ريه كان به زيندووى ببينى.

ئوه يه راستيه كه ی. ناتوانى بيانينى كه زيندوون! گو ی به مردنيان نادا، يا كراوه تر بلیم كه به له زه ته وه ته ماشاى كه له شى ئە لمانه كان ده كا. به لام كاتى چاوى به ديله كانيان ده كه وى رهنگ له رويا نامينى و له ئاره قا ده خووسى. له جى وادا يا چاوى خۆی ده گرى تا نه يانبينى، يا لىيان دوور ده كه و يته وه.»

كۆميسيره كه خۆی له من نزیکتر كرده وه و به دهنگيكي نزمتر گوتی:

– «دووجار له هيرشبردنى سه ر دوژمندا له گه لى بوومه. ئە وه نده ی هيس تريك به تاقه ته. خۆزيا بتزانيا به له مه يدانى شه ردا چى ده كا! ... هه موو جوړيكم له شه ردا ديوه ... به لام ئە و كاره ی ئە و، به سه ر نيزه و قوناخه تفهنگ ده يكا، له هيج كه سيكى ديم نه ديوه! به لايه كه بۆ خۆی!»

هەر که شهوگار داهاات ئەلمانەکان بەتۆپخانەى قورس گوللەبارانیان کردین، گوللەبارانیکی تۆقینەر و هەراسانکەر. هەر کاتى، لە مەودای وەک یەکدا، گوللەتۆپیان دەهوشاند و پاش نەختیک گوللەکان بەبالای سەرمانا، لە ئاسمانى پر ئەستێردا، لوورەیان دەهات، تى دەپەپین و دوور دەکەوتنەو و بەدریژایی ئەو جادهیه، که بەرۆژ کامیون دواى کامیون تەقەمەنى و تفاقى شەریان بۆ بەرهى ئیمە دەهینا، وەکو شریقهى هەور دەتەقینەو و بەبلیسەى زەردرەنگ ئاسۆیان ڕووناک دەکردەو.

لە ئیوانى تەقینەو و هیک نا تەقینەو و هیکدا، کاتى که کەمى دارستانەکه مات و بیدەنگ دەما، وزهى باریکی میشوولە و قۆرەقۆرى بۆقى گۆماو و هیکەى تەنیشتمان، که ئەوانیش لە گوللەبارانەکه هەراسان بوون، بەرگۆى دەکەوت.

لە ژیر درەختى بندقدا ڕاکشابووین و مولازم گراسیمۆف لە حالیکدا که لقه شکاویکی درەختى بەدەستەو بوو، بەو میشوولە نا پەسەندەکانى لەخۆ دوور دەخستەو، ئارام لەسەر خۆ بەسەر هاتەکانى بۆ دەگێرامەو، منیش هەر بەهەمان جۆر که لە یادم ماو بەسیان دەکەم:

– پێش شەر وەکو میکانیکیک لە کارگەیهکی سیبیرى

پۆژئاوا کارم دەکرد. نۆی گەلاویژی سالى پار بۆ سوپا بانگ کرام. خیزانەکەم بریتییه لە ئافرهتیک، دوو منال و باوکیکی پەککەوتوو. وەختى خواحافیزی، وەکو باو، ژنەکەم کەمى گریا و چەند ئامۆژگاریشى پى ڕاسپاردم:

– «چاک بەرگری بکەى لە نیشتیمان و خیزانەکەت. ئەگەر پێویستیش بوو بۆ سەرکەوتن، گیان فیدا بکەى».

لە یادم هاتە پیکەنین و لە وەلامیدا وتم:

– «تۆ هاوسەرى منى یا پروپاگەندەچى بنەمالەمانى؟! من منال نیم. فەرمانى خۆم باش دەزانم. سەبارەت بەسەرکەوتنیش دل بەدلا مەدە، لە قورگی فاشیستەکانیش بى دەرى دەهین!»

باوکم که قائمتر خۆى ڕاگرتبوو، ئەویش چەند ئامۆژگاریى کردم:

– «فیکتۆر، بروانە! بنەمالەى گراسیمۆف بنەمالەیهکی سادە نییه. هەمیشە پشتاوپشت کریکار بوونە. باوکی باپیرەت لە کارگەى ئوستوگانۆفدا کارى کردوو. ئەم بنەمالەیهى ئیمە سەدان سالی که بۆ ولات ئاسن دەردەکەن، دەخووزم تۆش لەم شەرەدا ئاسنین بى. دەولەت دەولەتى چینهکەى خۆتە. پێشى شەر تۆیان وەکو ئەفسەرى ئیحتیات ئامادە کردوو و ئەمرۆ وەختى ئەو هاتوو بەبى بەزیهى دوژمن بکوتى».

وتم: - «بابه گیان! چۆن دهنه رمووی وا دهکهم!»

لهسه رینگام بۆ ئیستگهی شهمندهفه ر سهرم له لیژنه ی ناوچه ی حزب د، لپرسراوی لیژنه که مان کابرایه کی رهق و وشک، به لام زانا بوو. له خو مه وه ده مگوت ئه گه ر ژنه که م و باو کم وهختی خوا حافیزی ئه وهنده ئامۆژگاریان کردم، ده بی هه فالی لپرسراو چه ند خه ریکم بکا، هه ر لیم نابیته وه، ده بی بۆ گوینگرتنی وتاریکی نیو سه عاتی ئه و ئاماده بيم!

به لام کاره که دروست به پپچه وانه ی بۆ چوونه که م هاته پیتشه وه، هه رکه گه یشتیم به باره گای لیژنه ی حزب، وتی:

- «گراسیمۆف، دانیشه! با به پپی رهوشتی دیرینه ی پروسه کان پیتش رۆیشتن چه ند دهقیقه دابنیشین!».

نهختیک بیدهنگ دانیشتین. ئه مجا هه لساوه سه رپی. دیتیم که دهوری چاوی به فرمی سک ته ربووه. له دلی خو مه وه وتم: له م زه منه دا چ موعجیزه گه لیک روو ده دن! لپرسراوی ناوچه خۆی جموجۆر کرد و وتی:

- «هه فال گراسیمۆف! مه سه له ئاشکرا و روونه، من له م رۆژه وه ده تناسم که هیشتا منال بووی و ده سمالی پیتشه نگیت ده به سته مل. پاشان چوو پته ریزی کومسومۆل و ئه وه تا ئه مه ش دوو ساله ئه ندامی حزبی. برۆ ئه و به دکاران به بی رهحم

بکوته وه! حزب ئومیده واره».

بۆ یه که م جار له ته مه ندا منی گرته باوهش و یه کترمان ماچ کرد. سهیره! هه ر له وده مه وه ئیدی وه کو جار ان پیاویکی وشک ناهیته به رچاو. دلسۆزیی ئه و وا دلگه رمی کردم له لیژنه ی ناوچه که به شادی و شه وه وه چوومه ده ری. قسه ی ژنه که شم شادمانی کردم. بۆ خو ت ده زانی ئافرته تیک نییه له کاتی به ریخستنی میرده که ی بۆ مهیدانی شه ر ئارام و له سه رخۆ بی. به لی! ژنه که ی منیش که می تیک چوو، خه م دایگرت. ئه و که هاتبووه ئیستگهی شه منه دهنه ره، تا بۆ دوا جار خوا حافیزیم له گه لدا بکا، هه ر هه ولی ده دا شتیکی گرینگم پی بللی، به لام هۆشی لای خۆی نه بوو. شه منه دهنه ره که به ئه سپایی که وته ری، ئه ویش به ده م رۆیشته وه له گه ل فارگۆنه که دهستی گرتبووم و خیرا خیرا قسه ی ده کرد:

- فیکتۆر، بروانه! وریای خو ت به نه ک له به ره سهرما لیت بدات!».

وه لامم دایه وه:

- «نادیا! خه یالت ئاسووده بی! وریای خو م ده بم. سهرمام نابی. هه وای ئه وی زۆر خو شه. نه زیاد سارده و نه زیاد گه رم!».

که له یهک دابراین ههستم بهتالی جو دایی کرد و له هه مان باریشدا قسه ساده و ئه وینداره که ی ژنه که م خوشحالی کردبووم. له دهروونما قینیک بهرامبهر به ئه لمانه کان قولپی دا، له بهرخومه وه وتم:

– «ئاها! دراوسی پی بهمانشکین! ئیستا که دستت بهرووی ئیمه بهرز ده که پته وه، خۆت راگره! هاتین ... په ندیکی وات پی بدین خوات بینتته بهرچاوا!».

گراسیمۆف ساتیک بیدهنگ بوو و گوپی شل کرد بو خر مه ی دستریژی ره شاشیک که دهنگی له هیلای پیشه وه ی شه ر ده هات. دستریژه که چۆن له پر دهستی پی کردبوو ئاوه اش له ناکاوا برا. گراسیمۆف دریژه ی به باسه که دا:

– پیش شه ر له ئه لمانیاوه ئامیر و که رهسته ی ماشین به کار که که مان ده گه پشت. له کاتی سوارکردنی ئامیره کان پینج شه ش جار لیان ورد ده بوومه وه، هیچ عه بیه م تیاندا نه ده دی. دیار بوو دهستی کارزان و کارامه گه ل دروستی کردبوون. زۆربه ی وهخت دانراوی نووسه ره ئه لمانییه کانم ده خوینده وه. خۆشیانم ده ویست. له کانگای دل وه ههستم به جو ری ریزلینان ده کرد بهرامبهر خه لکی ئه و ولاته. جاری واش بوو له خۆم ده پرسی که چۆن میله تیکی زحمه تکیش و کارزان وه کو ئه و

میله ته ده چته ژیر باری پرژیمی شه رمه ی نه ری هیتله ره وه، به لام ئه و گرفته گرفتی خویانه. ئه وه بوو پرژیک بیستم که له ئه ورو پای پرژئاوا وه شه ر هه لگیرساوه ...

وهختی به شه مه نده فهر بو به ره ده پرۆیشتم، به خۆم ده گوت:

– ئه لمانه کان ته کتیک ی چاک به کار دین و سوپایه کی ناخورتیان نییه. شه ر و به یه کا هاتن له گه ل ره قیپکی ئاوه ادا به خۆی ریکه وتیکه جیکه ی بایه خ و سه رنجدا نه.

ده باشه! ئیمه ش له وده مه، سالی ۱۹۴۲، ئه وه نده خورت بووین. راستت پی بلیم له م ره قیبه وه به ته مای شه ره ف و ویزدان نه بووم. هه ر له بنه ره ته وه، وهختی ئاده میزاد له گه ل فاشیسته کانا ده شه ری، نابی چاوه پروانی شه رافه ت و ویزدانپاکیان لی بکات، به لام هه رگیز گومانم بو ئه وه نه ده چوو که سوپای هیتله ر تا ئه م راده یه نزم و پیس و نه گریس بی. به هه ر حال با ئه م باسه بو پاشان به دوا بخه یین.

دهسته که ی ئیمه له کو تاییی گه لاویژدا، به به ره گه یشت. به ره به یانی پرۆی بیست و هه وته می گه لاویژ که وتینه ناو شه ر، سه ره تا که هیشتا به بار و دۆخی شه ر رانه هات بووین تاراده یه ک به جی ماین. توپهاویژه کانی ئه لمان، ته نگیان پی هه لچنیبووین، به لام ده مه و ئیواره، که ئیدی که م که م خۆمان گرته وه و به سه ر

ئەمەى وت و پۆيشت، وەكو بلىي سەتلى ئاوى ساردى
بەسەرمانا كوردى ...

ئەوئەندەشى پى نەچوو كە نۆرەى ئىمە هات تا پىش بکەوین و
پاشەکشە بەدوژمن بکەین، لىرەدا بوو دیمان، بەلام چ دیمەنىک!
گوندگەلى سووتاو، سەدان ئافرەت و منال و پىرەمىردى
گوللەبارانکراو، لەشى ئەشکەنجەدرائى سەریازە
بەدیلگىراوئەکانمان و دەیان تەرمى ئافرەت و کىژ و تەنانەت
كىژۆلەى نابالقىش، كە كىويىانە كوژرابوون و، پىش كوشتن
دەستیان بۆ درىژ كوردبوون.

دیمەنىک لەو دیمەنانە هىشتا هەر لەبەرچاوم ماو:

كىژۆلەيەكى يازدە دوازده ساله، كە وەكو ديار بوو لە رىگای
بۆ قوتابخانە كەوتبوو دەستى ئەلمانەكان، رايان كىشابووه ناو
بىستانىك و لەوى پرووتيان كوردبووه و نامەردانە تا بۆيان
كرابى دەستيان بۆ درىژ كوردبوو. لەشى ئەم كىژۆلە، كە زياتر
لە منالنىكى ساوا دەچوو، لەسەر پەتەكى پىشيلراوى پەتاتە، پال
خراوو و كتىب و دەفتەرە خويناوييەكانى بەدەوروبەريا
پەرزۆبلاو ببوون ... دەمووچاويشى بەزەبرى سەرنىزە شەق و
پەق كرابوو. جانناكەشى، كە دەم بەتاك مابوو، هىشتا هەر
بەدەستىيەوه بوو. پارچەيەكى سپىمان بەسەر تەرمە

هەلوپىستدا زالبووين، دەردىكى چاكامان بەئەلمانەكان دا و لە
گوندەكە دەرمان كەردن. هەر هەمان رۆژ نىزىكەى يازدە
ئەلمانان بەدیل گرت. دەلىي ئەمروپە رووى داوه، هەموو
شتىك وەكو رۆژى رووناك لەبەرچاومە. دىلەكانيان هىنا، كە
پەنگەپەيو و تۆقوو بوون. پاش برانەوهى شەپكە ئىدى جۆش
و خرۆشىمان دامركابوو، خەرىك بووین پىشوازی لە دىلەكان
بکەین.

هەر كەس لە ئىمە هەرچى بەدەست كەوتبا بۆ ئەوانى دەبرد،
يەكى ئامان، ئەوى تر جگەرە يەككى تىش چاى پى دەدان.
دۆستانە دەستیان بەسەر شانى دىلەكانا دەهینا و بە (كومراد،
كومراد) - هەقال - هەقال - بانگيان دەكردن و دەيانپرسى:

- «كومراد (هەقال)! توخوا بۆچى شەرى ئىمە دەكەن؟!»

كۆنە سەربازىكمان، كە چاوى بەو دلدانەوه و پىشوازیيە
هەست بزووین و دۆستانەيەى ئىمە كەوت، برىك داما ئەمجا
وتى:

- «دەبىنم بەدیدارى ئەو (دۆستانە!) وا شاد و خوڤشالان كە
هەمووتان بە (كومراد) ناویان دەبەن. بەلام حەزم دەكرد ئا
ئىستا چاوتان لىبا كە لە پشت بەرە ئەو (دۆستانە) چ دەكەن و
چى بەسەر برىندار و مەدەنىيەكانمان دىن!».

چکۆله که پیدایا دا و بیدهنگ و بئ جووله له تهنیشتی راوهستاین. پاشان سهربازهکان، ههروا بیدهنگ بلأوهیان پئ کرد. بهلام من پیم نهکرا برۆم. له یادمه که وهکو شیت، له ژیر لیوهوه، ده مخویند: «جوگرافیای سروشتی. نووسینی بارکووف و پالوویبکین، بۆ دهوهری یهکهه و دووهمی ئامادهیی». ئهو کتیبهه، له ناو ئهو کتیبانهی که له سهه گژوگیای بیستانه که پهژویلاو بوون، بهرچاو کهوت، ئهو کتیبهه باش دهناسی، چونکه کچهکهی منیش قوتابی هه مان قوناخ بوو.

ئهو کارهساته له پۆخی (پوژین) پرووی دابوو. له دهوهری (ئیسکویرا)ش تووشی دههیهک بووین که جیگهی ئازاردان و کوشتنی سهربازه دیلهکانمان بوو. ئایا هیچ سههت له سههبرگه داوه؟ ئهوهی لهوئ بهرچاومان کهوت کوتومت له سههبرگه دهچوو: لهشی خویناوی بی دهست و بی پئ، که تا نیوه کهول کران و، بهلقی درهختهوه ههلواسراون ... ههشت تهرمی تر له بنی ئهو دهوهره دا بهسههیهکا کۆمهل کران، پیمان ناکری بزاین کام دهست و پئ هی کامه لهشن. هه ئهوهنده چهند پارچه گوشت بهسههیهکا که لهک کران و ههشت کلاوی سهربازی، چۆن ئامان بخهیهته ناو یهک، ئاوا ئاخراونهته ناوی یهکتر و له سهه ئهو کۆمهله گوشته دانراون.

خهیاڵ دهکهه بتوانم هههچیم بهرچاو کهوتبئ بینمه سهههزمان

و بۆت بگێرمهوه؟! نهخیر! ناتوانم، چونکه وشهی وا پهیدا نابن و نایه نه گوتن. دهبئ بهخۆت بچی و بهچاوی خۆت ببینی ... ده چاکتره لهه بارهوه چیتر لهسههه نهپۆم...».

مولازم گراسیمووف نهختیک بیدهنگ بوو. بهههلم زانی بپرسم:

– «بۆم ههیه لیره جگهه بکیشم؟!».

بهدهنگیکی خنکاو وهلامی دامهوه:

– «بهئ، دهشئ! بهلام دهبئ جگهه کههت بهناو لهپت دابپۆشی».

خۆشی جگههیهکی داگیرساند و لهسهه باسهکهی پۆیشت:

– «وهختئ که دیمان ئهلمانهکان چ کووشت و کوشتاریکیان کردووه، له رهگ و خوینی ئیمهشدا خووی درنایهتی روا، تئ گهیشتن کهوا لهگهله گورگی هاری خوینمژدا دهسههپین، نهک لهگهله مروقددا. دههکهوت ئهلمانهکان چهند له ئامپیر و کههستهسازیدا کارزان و وردن، ئهوهندهش بۆ کووشتن و ههلواسین و دهستدریژی بۆ سهه ئابرووی میلهتهکههمان کارزانی و وردی بهکاردههین! ... پاشان، بۆ چاریکی تر، ناچاربووین پاشهکشی بکهین، بهلام بهههه حال پیاوانه شههههمان دهکرد.

نزیکه‌ی به‌گشت تا که‌کانی به‌تالیۆنه‌که‌مان خه‌لکی سیبریا بوون، سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ش فیداکارانه و بیباکانه به‌رگرییان له سه‌ر زه‌ویی ئۆکرانیا ده‌کرد. ژماره‌یه‌کی زیاد له هاوشاره‌کانم له‌سه‌ر خاکی ئۆکرانیا‌دا شه‌هید کران، به‌لام به‌رامبه‌ر به‌وه چهن‌دین به‌رامبه‌ر له دوژمن هه‌ر له‌و سه‌ر زه‌مینه‌دا کوژران. راسته‌ که پاشه‌کشیمان ده‌کرد به‌لام می‌رانه زه‌برمان تی دهرساواندن».

مولازم گراسیمۆف به‌توندی دوو‌که‌لی جگه‌ره‌که‌ی هه‌لمژی و به‌ده‌نگی‌کی نزمتر وتی:

– ئۆکراین سه‌ر زه‌وییه‌کی جوانه، خاوه‌ن سروشتی‌کی بی‌هاوتا و بی‌وینه‌یه. بۆ هه‌ر گوندی‌کی له دلمانا جووره‌خۆشه‌ویستییه‌ک هیلانه‌ی کردبوو. له‌وه‌یه هه‌ر به‌و هۆیه‌وه بوو که له‌وی بی‌په‌روا و باک خوینمان ده‌رشت و، خوینیش-وه‌کو ده‌لین- خزمایه‌تی له نیوان خه‌لکدا په‌یدا ده‌کا... بۆیه‌ش هه‌ر جارێ که به‌ناچار له گوندیک پاشه‌کشیمان ده‌کرد دهرد و خه‌فه‌ت دلی ده‌گوشین و ئاگر له جهرگمان به‌ر ده‌بوو، که ئه‌ویمان به‌جی ده‌هیشته‌ هه‌موو وه‌کو ئازیزیکی نیژراو به‌جی به‌یڵین سه‌رمان داده‌نواند و ده‌رۆیشته‌ین و که‌سمان زاتی ئه‌وه‌ی نه‌ده‌کرد چاو ببریته‌ چاوی ئه‌وی تر.

... هه‌رگیز بیرم به‌لای ئه‌وه‌دا نه‌ده‌چوو پوژیک له پوژان

منیش به‌دیل بگیریتم. به‌لام دیل کرام.

سه‌ره‌تای ئه‌یلوول، بۆ یه‌که‌م جار، بریندار کرام، به‌لام هه‌ر له به‌ره‌مامه‌وه. پوژی بیست و یه‌که‌می ئه‌یلوول له شه‌ریک که له ده‌ورو به‌ری دنیسوفا له ناوچه‌ی پالتاوا رووی دا، جاریکی تر بریندار کرام و هه‌ر له‌ویش به‌دیل گیرام.

تانکی ئه‌لمانه‌کان بالی چه‌پی ئیمه‌یان شه‌ق کرد و به‌دوای ئه‌ودا سه‌ربازی پیاده‌ی دوژمن وه‌کو می‌رووله به‌و ده‌شته وه‌ربوون. ئیمه‌ شه‌ری ئه‌وه‌مان ده‌کرد تا ئه‌لقه‌ی گه‌مارۆی دوژمن بشکینین. به‌تالیۆنه‌که‌ی من له‌و شه‌ره‌دا زیانیکی زیادی به‌رکه‌وت. دووجار هێرشێ تانکی دوژمنمان به‌ریه‌ست کرد. شه‌ش تانک و زریپۆشمان له کار خست. له ناو کێلگه‌یه‌کی گه‌نمه‌شامیدا نزیکه‌ی سه‌د و بیست هیتله‌ریمان له‌ناوبرد. له‌وه‌خته‌دا بوو که تۆپیان خسته‌ کار و به‌خه‌ستی ئیمه‌یان تۆمپاران کرد، ئیدی ناچار بووین ئه‌و ته‌په‌یه به‌رده‌ین که له نیوه‌پووه تا سات چوار به‌ده‌ستمانه‌وه بوو. له ده‌مه‌به‌یانه‌وه هه‌وا هه‌ر گه‌رم و ئاسمان ساف بوو، بچووکتترین په‌له‌هه‌وری لی نه‌بوو و گری هه‌تاو ئه‌وه‌نده به‌تین بوو هه‌موومان له گه‌رمادا هانه هانمان بوو.

گولله تۆپه‌کان به‌ دوا‌ی یه‌ک ده‌ته‌قینه‌وه. له یادمه‌ تینوویه‌کی وا بووین که‌وا لیوی سه‌ربازه‌کانمان گشتی شین هه‌لگه‌را‌بوو و

منیش به‌دهنگی گيراو، که قهت له دهنگی خوئی نه‌ده‌کرد، دستوورم د‌دا. له و کاته‌دا که به‌راکردن له دۆله‌که ره‌ت‌بووین گولله تۆپیک له‌به‌ر پیم ته‌قییه‌وه. ته‌نیا نه‌ستوونیکي ته‌پوتۆزی ره‌شم دی که به‌ره‌و ئاسمان هه‌له‌ستا و چیتەر ئاگام له خویم نه‌ما و دواجار زانیم که ساچمه‌ی گولله تۆپه‌که کلاوزریه‌که‌ی کون کون کردبووم و پارچه‌یه‌کی ساچمه‌ش چه‌قیبووه شانی راستم.

نازانم چه‌ند بی هۆش بووم، به‌لام له یادمه‌ که له دهنگی زرمه‌ی پی هاتمه‌وه سه‌ر هۆشی خویم؛ سه‌رم بلند کرده‌وه، تی گه‌یشتم که له جیگه‌ی که‌وتنم نه‌ماوه. بلووزیان له‌به‌ر دا‌که‌ندبووم و ته‌واوی شانیان پی‌چابووم و کلاوزریکه‌م له‌سه‌رم نه‌بوو، له‌سه‌ر سنگم به‌داره‌وه کرابوو، بۆ نه‌ختیک وام به‌خه‌یالا هات نه‌وه سه‌ربازه‌کانی خویم منیان به‌ده‌ست گواستووته‌وه و خیرا برینه‌که‌یان تیمار کردووم. به‌سه‌ختی سه‌رم بلند کرده‌وه به‌و ئومیده‌ی سه‌ربازه‌کانم ببینم. به‌لام چاوم به‌ئه‌لمانه‌کان که‌وت که‌وا خیرا به‌ره‌و لام دین. نه‌خیر! نه‌مه‌ خویمانی و دهنگی پیی نه‌وان نییه‌ که منیان هیناوه‌ته هۆش... نه‌وانم به‌روونی ده‌دی، دروست وه‌کو رووی په‌رده‌ی سینه‌ما. له ده‌وربه‌رم که‌رام به‌لام هیچ جوهره‌ چه‌کتیک نه‌بوو: نه‌ ده‌مانچه‌ی ژوفولفه‌ر و نه‌ تهنه‌نگ نه‌ نارنجۆک... نه‌خشه‌ی رینوینی و چه‌که‌کانم

که‌وتبوونه ده‌ستی سه‌ربازیکي خویم که له‌گه‌ل خوئی بردبووی. بیرم کرده‌وه «مه‌رگ نه‌وه‌تا به‌ره‌و لام دی!» نایه‌ته یادم که له‌و ترووکه‌یه‌دا بیرم له شتیکی تر کردبیته‌وه. نه‌گه‌ر ده‌ته‌وی له به‌سه‌رهاتی من چیرۆکیک بنووسی، شتیکی له‌خوته‌وه بخه‌ره سه‌ری، چونکه له‌و ترووکه‌یه‌دا ده‌رفه‌تم نه‌بوو بیر له شتیکی تر بکه‌مه‌وه. نه‌لمانه‌کان گه‌یشته‌بوونه نزیکم و من نه‌مده‌ویست به‌پاله‌وه بمرم. مه‌سه‌له‌که سادیه‌ ئایا ئاگات له‌ منه؟ نه‌مده‌خواست و نه‌مده‌توانی به‌پاله‌وه بمرم؛ چی هیژم تیا مابوو به‌کارم هینا و خویم دا به‌سه‌رده‌ستما تا له‌سه‌ر چۆک دانیشم. دیسان هه‌ولم دا تا نه‌وان گه‌یشتن هه‌لسامه‌وه سه‌رپی، راوه‌ستام به‌لام له‌ترم د‌دا، ده‌ترسام بکه‌ومه‌وه و نه‌وان سه‌رنیزه‌کانیان بکه‌ن به‌ له‌شما. ده‌موچاوی هیچ کامه‌یان نایه‌ته یاد. دوورم وه‌ستا بوون و له‌ناو خویندا ده‌ئاخفتن و پی ده‌که‌نین. وتم: «چاکه! به‌دغه‌رینه ده‌مکوژن! چونکه چیتەر هیژم نه‌ماوه و ده‌که‌وم!» یه‌کیکیان هات و وا به‌قوناخه تهنه‌نگه‌که‌ی له‌ گه‌رده‌نی دام که که‌وتمه زه‌وی به‌لام ده‌سبه‌جی هه‌ستامه‌وه. نه‌وان دایانه قاقای پیکه‌نین و یه‌کیکیان به‌ده‌ست فه‌رمانی دا که (به‌رپی که‌وه!). منیش به‌رپی که‌وتم. توپژیکی ناسکی خوینی داگیرساو ده‌موچاوی داپۆشیبووم. هیشتا خوینی گه‌رمی لینجک له‌ برینه‌که‌ی سه‌رم ده‌هات. شانم نازاری هه‌بوو و

نهمدهتوانی دهستی راستم راست بکه مه وه. له یادمه زۆر چهزم دهکرد راکیشتم و قهت جووله نه کهم، ناچار بووم پێ هه لگرم و ملی پێ بگرم.

نهخیر! چهزم دهکرد بمرم و نهمدهوویست به دیلتی بمینم. زۆر به زهمهت به رامبهه سه ره گیتزی و پشانه وه خۆم پێ راکیرابوو. هه روا ده رویشتم. که واته زانیم هیشتا زیندووم و به یه که جاری به کم نه که وتوو. ئای، ئه گهه بزانی له بهر تینوویتی چه دردی کم ده چیشت! زارم وشک بوو و تارماییه کی رهش له به ره چاو و ریشکه و پیتشکه ده کرد. بێ هۆش بووم، سه ره رای ئه وهش ههنگاوم دهنا و به خۆم ده گوت: «هه ره ئه وهنده قومێ ئاو بخۆمه وه و به سه ئیمه وه ده سه به جێ را ده کهم».

دیله کانیان گشت له رۆخی بێ شه لانی که کۆ کرد بوونه وه و ریزیان کرد بوون، هه موو ئه وانی تر سه ره بازی هیه زه که ی ته نیشتی ئیمه بوون. زۆریه ی دیله کان بریندار بوون، مولازمیکی ئه لمانی، به زمانی رووسی تیکه ل و پیکه ل، پرسیا ری لێ کردین ئایا له ناومانا که سه هیه کادیری سیاسی یا فه رمانده ی عه سه که ری بێ. هه موو بیده نگ وین. کابرا ده ستووری دا: «کادیر و فه رمانده کان! دوو پێ به ره و پیتش!». که سه به ره و پیتش پێی هه لئه هیتنا.

مولازمه که هیدی هیدی به پیتش ریزه کانیاندا رویشتم و پارزه شازده که سه ی لێ هه لبژاردین که شیوه یان له (جوو) ده چوو. له هه ره یه که له وانه ی که ده پرسی: «یوده!» واته: جوی -، ئیدی بێ ئه وه ی چاوه پروانی وه لامی ئه و بێ ده ستووری ده دا که له ریز به جیته ده ری. ئه وانه جوو و ئه رمه نی و هه ندی له نه ژادی رووس بوون که چاره یان گه نم ره نگ و قژی سه ریان رهش بوو. ئه وانه یان له ولا ریز کرد و به به ره چاوی ئیمه وه گولله بارانیان کردن. ئه مجا خیرا خیرا که وتنه گه رانی گیرفانی ئیمه و چیمان هه بوو و نه بوو، به جز دانی با خلیشه وه، هه موویان برد. من بو ئه وه ی هیه چ وه ختی پسووله ی ئه ندامیتی حزبی ون نه که م، قهت ئه وه م نه ده خسته ناو جز دانه که م. هه ره بۆیه ش نه یاندۆزییه وه. ئه م ما - کاکه گیان - ئینسان شتیکی سه پیره: چاک ده مزانی که مان و نه مانم به ته لیکی باریکه وه به نده و ئه گه ره له کاتی هه لاتندا، وه کو نیازم بوو هه لبیم نه مکوژن به هه ره حال به ده م رێگا وه ده مکوژن، چونکه خوینیکی زۆرم لێ چوو بوو نه مده توانی پێ به پیتی دیله کانی تر برۆم و هه ره که سه له کاروان به جێ بمینی ده یکوژن. به لام وه ختی له گه رانی گیرفانه کان بوونه وه و پسووله که ی ئه ندامیتی حزبیان به ره ده ست نه که وت ئه وهنده خو ش حال بووم که هه تا تینوویتی شم له بیر چوو!

دووباره ئیمه‌یان پِیز کرد و به‌رهو پوژّه‌لات خستینیا نه ری. ژماره‌یه‌کی زور پاسه‌وان هه‌ردوو لای جاده‌یان گرتبوو و ده موتور سواریش به‌شوینمانه‌وه. ئیمه‌یان (به‌رهو پِیش) دا له‌به‌ر. هه‌ستم ده‌کرد خه‌ریکه وزه‌م لای ده‌بِری.

دووچار که‌وتم و ده‌سبه‌جی هه‌ستمه‌وه. ده‌مزانای نه‌گه‌ر زوو بلن‌د نه‌بمه‌وه و کاروانی دیله‌کان لیم تی په‌رن، نه‌وه هه‌ر له‌وئی له‌سه‌ر جاده‌ده‌مکوژن. هه‌مان نه‌وه به‌لایه‌به‌سه‌ر عه‌ریفی‌کدا هات. نه‌وه له‌پیشه‌وه‌ی من ده‌رویش‌ت. قاچی بریندار بوو و زور به‌سه‌ختی بوی هه‌لده‌بِرا. ناو به‌ناو، به‌بی خواستی خوئی، به‌ده‌م ئازاری قاچی‌یه‌وه ده‌ینالاند. هیش‌تا یه‌ک کیلومه‌تر نه‌رویش‌ت‌بووین که عه‌ریفه‌ دیله‌که له‌چه‌قی جاده‌دانیش‌ت و به‌ده‌نگی‌کی به‌رز وتی:

– نا، ئیتر ناتوانم... هه‌قالان، خواحافیز!

نه‌وانه‌ی ده‌ورویه‌ری هه‌ولیان ده‌دا بلندی که‌نه‌وه و له‌سه‌ر پئی رابگرن، به‌لام نه‌وه دووباره به‌ده‌وری خو‌یا ده‌خوولا و ده‌که‌وته‌وه. ره‌نگی هه‌لگه‌رایه‌وه و نه‌پرۆکانی هاتنه‌وه یه‌ک، چاوه‌پر له‌فرمی‌سکه‌کانی هه‌میشه له‌به‌رچاومن. وه‌کو ده‌لئی ته‌واوی نه‌وانه‌م له‌خه‌وندا دیون. کاروانی دیله‌کان تی په‌رین و نه‌وه به‌جی ما. به‌ده‌م ریگه‌وه رووم وه‌رگه‌راند و دیم که‌موتور سواریکی نه‌لمانای خوئی لای نزیک خسته‌وه و بی نه‌وه‌ی دابه‌زی

ده‌مانچه‌که‌ی له‌کیفکه‌که‌ی ده‌ره‌ینا و لووله‌ی خسته‌بناگوئی عه‌ریفه‌که و په‌نجه‌ی به‌پله‌پیتکه‌یا هینا. پِیش گه‌یش‌تن به‌رووباره‌که چه‌ند دیلی تر، که له‌کاوران به‌جی مان، به‌ده‌ستی نه‌لمانه‌کان کوژران. هه‌رکه‌چاوم که‌وت به‌و رووباره و پرده‌ویرانه‌که‌ی و نه‌وه کامیونه‌که له‌قه‌راخی بواره‌که چه‌قیبوه‌گل، له‌وساته‌دا به‌ده‌ما که‌وتم. وا خه‌یال نه‌که‌ی بی هوش‌بووم، نه‌خیر! وانیه. درپژار به‌ده‌ما که‌وتم و زارم پر بوو له‌خۆل. وا جارپس و په‌ست بووبووم ددانه‌کانم جیر ده‌کرده‌وه خرمه‌خرمی خوئی له‌نیوانی ددانه‌کانم ده‌هات. هه‌رچه‌نده ته‌کانم به‌خۆم ده‌دا نه‌مه‌ده‌توانی هه‌لسمه‌سه‌ر پی. هاوقه‌تاره‌کانم به‌ته‌نیش‌تمدا تی ده‌په‌رین. یه‌کیک به‌ئیواشی وتی: «هه‌سته، نه‌گه‌ر نا ده‌تکوژن!»، به‌قامکم لچی خۆم هه‌لده‌دِری و زورم بو چاوی خو ده‌هینا به‌لکو ئازار بمگری و له‌تاوی ئیش و ئازار ناچار بم هه‌ستمه‌سه‌ر پی!

قه‌تاری دیله‌کان ره‌ت ده‌بوو و ده‌نگی چه‌رخ‌ی موتورسایلیکه‌کان نزیک ده‌که‌وته‌وه. به‌هه‌ر حالیک بوو هه‌ستم. بی ئاورپادانه‌وه له‌موتورسواره‌کان، به‌له‌ترخواردن وه‌کو سه‌رخوش، به‌هه‌لسوکه‌وت خۆم گه‌یانده‌ناو هاوقه‌تاره‌کانم و له‌دوا ریز جیگه‌ی خۆم کرده‌وه. له‌به‌ر په‌رینه‌وه‌ی تانک و کامیونی نه‌لمانه‌کان ئاوی رووباره‌که لیخن بوو. نه‌وه ئاوه‌ی خواردمانه‌وه گه‌رم و لیل بوو، به‌لام به‌لای ئیمه‌وه له‌ئاوی گشت کانیه‌که

شیرنتر بوو. سهر و شانم تهړ کرد و زور به که لکم هات، گه شامه وه و هاتمه سهر خووم و وزه یه کی تازه م گرت بهر. ئیدی ئومیده وار بووم که جاریکی تر ناکه وم و له ریگا به جی نامینم.

زیاد له پروباره که دوور نه که وتینه وه که تووشی ستوونیکي تانکی سووکی ئه لمان بووین به ره و پرووی ئیمه دهات. شوفیری تانکی پیشه وه، هر که زانیی ئیمه دیلین خیرا تر لپی خوری و دای به ناو ئیمه دا، له ریزه کانی پیشه وه ژماره یه ک دیل له ژیر زنجیری تانکدا ئه نجن ئه نجن بوون. پاسه وان و موتور سواره کان به شادییه وه ته ماشای ئه و دیمه نه بیان ده کرد و قاقا پی ده که نین و دستیان راده وه شانم بؤ شوفیره کان له په نجره ی تانکه کانه وه سهریان هینا بووه ده ری و به فریا کیشان ئه وانیان هان ده دا. پاشان ئیمه بیان ریز کرد و به لیواری جاده که دا ئیمه بیان دایه پیش. چمان ده توانی بکه یین؟! ئه لمانه کان مرؤگه لیکي دلته ر و گالته چین!

ئو شه وه هه ولی هه لاتنم نه دا. دهمزانی ئه وه کاریکی ناکرده نییه، چونکه یه که م زور خوینم لی چوو بوو و هه ستم ده کرد زور بی هیزم و دووم له ژیر چاودیری سه ختی پاسه وانه کاندو بووین. له بهر ئه وه هیچ هه ولدانیک بؤ هه لاتن سهر نه ده که وت. به لام پاشان هه زاران جار خووم خوارده وه تفم له خو ده کرد بؤچی شه وی یه که م هه ولم نه دا را بکه م.

بؤ به یانی ئیمه بیان به ناو گوندیکدا رهت کرد که یه که یه کی (وحده) تانکی ئه لمانی تیا جیگیر بوو بوو. سه رپازه ئه لمانه کان رژانه سهر کو لانه کان تا ته ماشامان بکه ن. پاسه وانه کان ناچار بیان کردین تا به در یژی ای ناو گونده که دا هه لپیین، مه به ستیشیان ئه وه بوو له بهر چاوی سه رپازه کانیان که خه ریک بوون بؤ به ره ده ریشتن سووک پیشانمان بدن و وره بیان به رز بکه نه وه. ئیمه ر امان ده کرد و هر که سی ده که وت، یا به جی ده ما، ده سه به جی به گولله سوور ده کرایه وه. له گه ل داهاتنی شه و به ئوردگای دیله کان گه یشتین.

حه وشی ناوه ندیکي که ره سته و مه کینه ی کشتو کالییان کرد بووه ئوردوگا و به سیمی در کردار ده وریان گرت بوو. دیله کان له ناو ئه و هه وشه دا جووت جووت راره ستا بوون. ئیمه بیان به پاسه وانانی ئوردوگا که ده س به ده س کرد و ئه مانیش یه که سه ر به زه بری قوناخه تفهنگ لیمان به ریوون و به ره و ناو هه وشه که راییان ناین. ئه گه ر بلیم ئه م ئوردگایه کتومت دوزه خ بوو، درؤم نه گوتووه. ئاوده سستی دیله کان هر ئه وی بوو که تیا راره ستا بوون، له وی له سه ر پیشاو داده نیشتین و هر له ناو گل و قور به ته نیشت پیسایه تی خویانه وه دهنوستن. ئه وان هه که له هیز که وت بوون ئیدی له جیگه ی خویان هه لنه ده ستان، له شه و و رؤژیکدا ته نییا یه که ژم نان و ئاویان پی ده داین. ئه ویش

گلاسیک ناو و مشتیک هه‌رزنی کال، یا تۆمی هه‌لپرووزاوی گولّه‌به‌رۆژه و هیچی تر. هه‌ندی رۆژ له بیریان ده‌چوو ئه‌وه‌ش بدهن. پاش دوو سێ رۆژ بارانیکی خه‌ست که‌وته بارین. قور و چلپاوی هه‌وشی ئۆردگایه‌که به‌را‌ده‌یه‌ک گه‌یشت که تا ئه‌ژنۆ تیی ده‌چه‌قین. به‌یانیان هه‌لم له له‌شمانه‌وه، وه‌کو هه‌لمی له‌شی ئه‌سپ، هه‌لده‌ستا و بارانیش هه‌ر لێی نه‌ده‌کرده‌وه. شه‌وه نه‌بوو ده‌یان که‌سمان لێ نه‌مرن. رۆژ له دوا‌ی رۆژ، له‌به‌ر نه‌بوونی زاد لاوازتر و بێ هی‌زتر ده‌بووین. له من هه‌ر مه‌پرسه، سه‌ره‌پای ئه‌وه‌ش ئیش و ئازاری برینه‌کانم زیاتر ده‌بوو.

رۆژی شه‌شه‌م برینه‌کانی شان و سه‌رم به‌ئیجگاری هاتنه ئیش، چلکیان کردبوو، و پاشان وا بۆنیان کرد که به‌و بۆنه رشانه‌وه‌م ده‌هات. ئۆردوگا که به‌ته‌نیشتی ته‌وبله‌ی ئه‌سپه‌کانی کۆلخوزه‌وه بوو. ته‌ویله‌کایان کردبووه ژووری لێ که‌وتنی برینداره سه‌خته‌کان. به‌یان‌ی زوو له سه‌رۆک عه‌ریفانی پاسه‌وانه‌کانم مۆله‌ت خواست تا سه‌ر له‌و پزیشکه بده‌م گوايه له ناو ته‌ویله‌خانه‌که برین تیمار ده‌کا. سه‌رۆک عوره‌فا، که رووسی‌ی باش ده‌زانی وتی:

– «ئا‌های، ئه‌ی رووس! قه‌یدی نییه، برۆ بۆ لای پزیشک. له خۆتانه. ده‌سبه‌جێ چاکت ده‌کا».

له‌و ساته‌دا به‌خه‌یال‌مدا نه‌هات کابرا گالته‌م پێ ده‌کا، به‌خۆش‌حالی خۆم گه‌یاند هه‌وه‌یله‌که.

خوايه چی ده‌بینم! پزیشکی عه‌سکه‌ری خۆمان، دیله، به‌پله‌ی (رائید) له‌به‌ر ده‌ری ته‌ویله راوه‌ستاوه. دیوان گۆرین و شپاوا، ره‌نگ له رووی نه‌ماوه، ده‌لێی تازه له‌و دونیا گه‌راوه‌ته‌وه، ده‌موچاو و سه‌رتاپای باسی ئه‌و زه‌بره کوشنده‌یه ده‌کا که چه‌شتوویه‌تی. له‌و خه‌م و باره گرانه‌ی هه‌ر رۆژه و هه‌ر سه‌عاتیک دیوویه‌تی و چووته ژیری ئیدی تیک چوو و خه‌ریکه شیت ده‌بی. برینداره‌کان له سه‌ر ریخ و ته‌پاله پال خراون و له‌و بۆنه پیسه که ته‌ویله‌که‌ی پر کردوو کاس بوونه و ناتوانن پشوو بخۆنه‌وه. کرم له برینه‌کانی دواوه و ئه‌وانه‌ی هی‌زیان تیا ماوه به‌قامک یا به‌نووک‌ی دار کرمه‌کان ده‌ردین. هه‌ر له‌وێ، به‌ته‌نیشتی برینداره‌کانه‌وه، لاشه‌ی دیله مردوو‌ه‌کان به‌سه‌ریه‌کا فری دراون. پێ رانه‌گه‌یشتوون له کاتی خۆیدا بیانبه‌نه ده‌ری.

پزیشکه‌که رووی تێ کردم و پرسى: «ده‌بینی چ حالیکه؟! ده‌فه‌رموو خۆتان بلین، چۆن بتوانم تیماریان بکه‌م؟ ته‌نیا پارچه‌یه‌کیش نییه بۆ پاک‌کردنه‌وه، هیچم نییه، برۆ. توخوا لیره برۆ!... پێچی برینه‌که‌ت بکه‌ره‌وه که‌مێ خۆله‌میش به‌سه‌ر برینه‌که‌تا بکه. لیره، له پشت ده‌رگا، خۆله‌میشی تازه هه‌یه».

منیش، چۆن فه‌رمانی دا، وام کرد. وه‌ختی گه‌رامه‌وه، سه‌رۆک عوره‌فا که له‌به‌ر ده‌رگا روو به‌رووم هات و وتی:

«باشه، چۆن بوو؟ ته‌ماشات کرد چ پزیشکی چاکتان

ههيه؟! تيمارى كردى؟» دەمويست بېدەنگ لىي تى پەرم، بەلام ئەو مستىكى بۆسەر وچاوم داھيتا و وتى: «ئازال! بۆچى وەلامم نادەيتەو؟»، بەو مستەى كە لىي دام كەوتە زەوى، ئەمجا بەلەقە ئەوئەندە لە سەر و سنگ و سكى دام تا بەخۆى ماندوو بوو و رۆيشت. من ئەم فاشيستە قەت لە بىر ناكەم، تا ماوم ھەر لە يادەم! پاشانىش چەندىن جار بەخەستى منى كوتاو. ھەر وەختى لە مابەينى سيمە دىكارەكەو چاوى بەمن كەوتبا گازى دەكرەمە دەرەو و بى يەك و دوو و بى ئەوھى ھىچ بلى بەمست و پىلەقە دەكەوتە لىدانم. بىگومانم لىم دەپرسى كە چىم كرد تا زىندوو بمىنم؟

پىش شەپ، كە ھىشتا نەببومە ميكانىك، لە رۆخى رووبارى كاما كۆلكىشىم دەكرد و دوو لەنگە خويىم بەيەكجار ھەلدەگرت، كە ھەر لەنگەى سەد كىلوگرام دەبوو. وەكو دىو كارم دەكرد، لەم بارەو لە ھىچم كەم نەبوو، سەرەراى ئەوھش لەشم ساغ وەك پۆلا بوو. بەلام، راستت دەوى، من نەمدەويست بمرم. ورەم وابوو كە خۆم راگرم و، ويستم زىندوو بمىنم و بگەرئىمەو رىزى سوپاى نىشتمانەكەم و، گەرئامەو تا لە دوژمن تۆلە بسىنمەو!

لەم ئۆردووگايەدا، كە لە راستيدا ناوھەندى دابەشكردنى دىلەكان بوو، منيان بۆ ئۆردووگايەك گواستەو كە نزيكەى سەد كىلۆمەتر لەوھى پىشوووھو دوور بوو. ھەموو شتىكى

ئەمىش وەك ئۆردووگاكەى تر بوو؛ تەنيا دارتەلى بلىدى داپۆشراو بەسىمى دىكار بەرچاودەكەوت. نە سايەبان، يان بنمىچىك ھەبوو تا پەنا ببەينە ژىرى و نە ھىچ شتىكى تر، خواردىنشىمان جيا نەبوو بەلام ناو بەناو لەجياتى ھەرزنى كال ئاماننىك گەنمى كولاويان دەدا، يا لاشەى ئەسپى تۆپويان بۆ فرى دەداين و دابەشكردنى گۆشتيان بۆ ئىمە بەجى دەھىلا. ئەسپى تۆپويان دەخوارد تا لە برسان نەمرين، ئەمچاش دەستە دەستە دەمردىن... كار بەوھشەو نەوھستا، لە مانگى تشرىنى يەكەمدا سەرما و تۆفانى زستان ھەلى كرد. ھەر باران دەبارى و بەيانانىش شەختە دەبىست. سەرما دەردى پى دەداين. من شانسم ھەبوو، بلووز و كولاوانەيەكم بەدەست كەوت، كە لەبەر سەربازىكى مردووى خۆمان دامكەند و كەردمەبەر. بەوھش چارەسەرى تەواوى سەرمام پى نەكرا. ئەوئەندە دەردى برسيتيمان چىشت كە ئىدى بەبرسىەتى راھاتين.

پاسەوانەكانمان لەو جۆرە كەسانە بوون كە بەتالان و راوورپوت قەلەو و مل ئەستوور بووبوون. گشتيان دەنگوت (كلباس)ن. وەكو بلىي بەوردى لەناو ھەموو چەقۆكىش و بەدخوو و پياو خراپەكاندا دەس بژىر كراون، ھەر بەتايبەتى بۆ ئازاردانى ئىمە. بەگالتەپىكردن و ئەزىتەدانى ئىمە

پایانده بوارد. به یانیان سه رچۆخه یه که له سیمه که نزیک ده بووه و له پینگه ی وهر گێرێکه وه به دهنگی بهرز دهیگوت:

«هه ر ئیستا زادتان بۆ دینین. زاد لای چه په وه دابهش ده کهین». سه رچۆخه ئه وه ی ده گوت و لئی دها و ده رویشته. گشته ئه وانه ی که هیزیان هه بوو به پتوه راوه ستن بۆ لای چه پ لاشاویان ده برد و چاوه روانی زاد ده بوون. سه عاتیک دوو سه عات، سی سه عات، سه دان ئیسکلیتی زیندوو به بهر بای سارده وه، که تا مۆخی ئیسک کاری ده کرد، راده وستان و ده لرزین... راده وستان و چاوه رانی زاد بوون.

له پهر سه ر و که لله ی پاسه وانه کان له لای راستی ئۆردوو گایه که وه ده رده چوون، چه ند پارچه گوشتی ئه سپیان به سه ر سیمه که وه بۆ فری دها یین. ئه مجا وهره ببینه! ئه و قه ره بالغه برسییه، به غه لبه غه لب، به ره و ئه ولا هیرشیان ده برد. له سه ر پارچه گوشتی ئه سپی، هه لژینرا و له پیسایه تیا، ده بووه مشتومر و هاتوها وار... پاسه وانه کانیش وای پی ده که نین که م دها ببوو رینه وه. پاش ئه وه خر مه ی ده سرپێژ ده هات. فریاد و ناله بهرز ده بووه وه. دیله کان به ره و لای چه پ هه لده هاتن و کوژرا و برینداره کانیش له جیگه ی خویان دها مان... لیپرسراوی ئۆردوو گایه که ئه فسه ریکی بالا بهرز بوو، له گه ل ته رجوومانیک ده هاته رۆخی سیمه که و له حالیکدا هه ولی دها خوی و

پیشان نه دا که پی ده که نی، ده یگوت:

«کاتی دابه شکردنی زاد بی نه زمی و هه راوه ریا تان کردوو ه. ئه ی به رازه رووسه کان! ئه گه ر هه ر به م جو ره ره فتار بکه ن فه رمان ده دم، بی چاوپۆشین، هه مووتان به گولله سووره وه بکه ن. ده برۆن، مردوو و برینداره کانتان هه لگرن!». سه ربازه هیتله ریه کان، که له پشتی لیپرسراوه که راده وه ستان، ده ستیان کرد به قاقای پیکه نین. به (بیرتیژی) ی سه رکرده که یان شادمان بوون.

گشته کپ و بیدهنگ ده بووین، ته رمی کوژراوه کانمان ده گواسته وه بۆ ده ری و له و نزیکانه له ناو شیویک به خاکمان ده سپاردن... له م ئۆردوو گایه دا ئیمه یان دارکاری ده کرد، بی به لگه و، بۆ چه سانه وه یا رابواردنی خویان، به مسته کو له و دار و قو نداخه تفهنگ تیمان بهر ده بوون. برینه کانم نه ختی ساریژ بوو بوون، به لام چونکه هه میشه نم بوو و په یته په یته دارکاری ده کراین برینه کانم ده کولانه وه و وا ده هاتنه ژان که به زحمه ت خۆم پی راده گیرا. به هه ر حال هیشتا زیندوو بووم و هیوای رزگار بوونم ما بوو... له سه ر ته ختایی ره قی زه وی دهنوستین، هیچ جو ره رایه خیکمان نه بوو، ته نانه ت جاروبار ژیریانی ش نه ده مآلین. به پال یه کدا درپژ ده بووین و خۆمان به یه که وه ده چه سپاند. به درپژایی شه و تلمان دها. هه م ئه وانه ی له سه ر

زهویی رهق دهنووستن و هم نهوانهش که بهسه‌ریانا دريژ دهبوونهوه، له سه‌رمانا رهق دهبوونهوه، ئەمه نه نووستن بوو، بکره ئەشکه‌نجه‌یه‌کی پر ئیش و ئازار بوو نه‌ده‌هاته به‌رگه‌گرتن.

پوژگارمان ژاری مار بوو. پوژ له دواي پوژ لاواز و بي توانتر دهبووین. وام لي هاتبوو منالیکيش دهیتوانی بمدا به‌زه‌ويدا. کاتي ته‌ماشای دهسته باریک و له‌په‌کانم ده‌کرد، که هه‌ر پیست و ئیسکیان مابوو، توکم ده‌چوو و له‌به‌ر خوومه‌وه ده‌مگوت: «به‌م حاله‌وه چوون بتوانم لی‌ره خوّم رزگار بکه‌م!» له‌م ده‌مانه‌دا بوو نه‌فره‌تم له‌خو ده‌کرد، بوچی له‌ پوژانی هه‌وه‌لدا رام نه‌کرد... له‌م دهره‌دا و ئازاره‌ پوژگارم دهبوو.

زستان به‌سه‌ردا هات. به‌فر کهوت. به‌فرمان لاده‌دا و له‌ سه‌ر زهویی به‌سته‌له‌کی سه‌هۆلبه‌ند دهنوستین. پوژ به‌پوژ ئەژمارمان که‌می ده‌کرد. له‌ ئە‌نجامدا رایان گه‌یانده‌ که دواي چه‌ند پوژی تر ده‌ماننیرن بو سه‌ر کار. خووشی دای گرتین، ژیانیکی تازه به‌گیانماندا هات. ئومید په‌یدا بوو به‌لکو پوژیک بتوانین هه‌لبین.

ئهو شه‌وه، ئارام و سه‌هۆلبه‌ندان بوو. پیش دهرکه‌وتنی گزنگی هه‌تاو، گرمه‌ی توپمان به‌رگوئی کهوت. له‌ دهوروبه‌رمدا گشت که‌وتنه‌ چه‌چه‌پ. هه‌رکه جاری دووم گرمه‌ی توپ هات دیلیک به‌ده‌نگیکی بلند وتی:

– «هه‌فالان! ئه‌وه ده‌نگی توپی له‌شکری خو‌مانه. هه‌رشیان ده‌س پی کردووه!»

له‌م ترووکه‌یه‌دا باریکی سه‌هیر پرووی دا: گشت دیله‌کان هه‌لسانه سه‌ر پی، ده‌لیکی که‌سیک فه‌رمانی پی داوون، ته‌نانه‌ت نه‌وانه‌ش که ماوه‌یه‌که ناتوانن له‌ جیگه‌ی خو‌یان رابن، نه‌وانیش هه‌ستان. چه‌چه‌بوو، ناخافتنیکی هیدی و قولپه‌ی گریان بوو. دیلیک له‌ ته‌نیشتم هۆر هۆر ده‌گریا... منیش... منیش».

مولازم گراسیمۆف ئهو وشانه‌ی پچر پچر له‌ زار ده‌هاته دهری. نه‌ختی بیده‌نگ بوو، به‌لام پاشان خوئی پراگرت و ئارام له‌سه‌ری رویشت: «دلۆپی گه‌رمی فرمی‌سکی چاوانی منیش به‌سه‌ر روومه‌تم گلۆر دهبوونه‌وه و هه‌رکه به‌ر با ده‌که‌وتن سارد دهبوون... یه‌کی‌کمان به‌ده‌نگیکی باریک ده‌ستی کرد به‌خویندنه‌وه‌ی سه‌روودی نیونه‌ته‌وه‌یی (ئینته‌رناسیونال)، ئیمه‌ش به‌ده‌نگی ناریک و ناجوور و ناساز پیکه‌وه له‌گه‌ل ئاوازه‌که‌ی که‌وتینه‌ وتنه‌وه‌ی سه‌رووده‌که. پاسه‌وانه‌کان به‌ره‌شاش و چه‌کی ریز و، به‌گولله ئاوپوژینیان کردین. یه‌کیک فه‌رمانی دا: «پراکشین!». پراکشاین، له‌شم خزانده‌ ناو به‌فر و وه‌ک منال ده‌گریام، به‌لام ئه‌وه ته‌نیا فرمی‌سکی شادمانی نه‌بوو، فرمی‌سکی سه‌ربلندیش بوو، فرمی‌سکی سه‌ربلندبوون به‌میلله‌ته‌که‌مان. فاشیسته‌کان به‌ئاسانی ده‌یانته‌وانی بمانکوژن،

ئىمەى دىل و بى چەك لە ژىر دەسياندا بى دەسلەلات بووين، بەلام پىيان نەدەكرا ورەى ئىمە بشكىنن، ھەرگىز ئەوھيان پى ناكرى. روونتر بلیم ھىشتا تى نەگەيشتبوون تووشى كى بوونە، ئىمە نەبەزبووين، لەوانە نەبووين كە خەيالپان بۆ دەچوو».

ئەو شەوھ ئىدى مۆلەت نەبوو تا مولازم گراسىمۆف بەسەرھاتەكەى تەواو بگىریتتەوھ. كاریكى بەپەلە ھاتە پىش و ئەويان بۆ ئەركانى لەشكرى بانگ كرد. پاش چەند رۆژ جارێكى تر چاومان بەپەكتەر كەوتەوھ، ژىر زەويپەكە لە بۆى نم و شىرەى كاژ پر بوو، ئەنگوستە ئەستورەكانى بەپەكدا برديوو، دەستەو ئەژنۆ دانىشتبوو، كە تەماشایم كرد بىرم كردهوھ دەبى لە ئۆردوگای دىلەكانەوھ ئەو خووهى بۆ مابیتتەوھ؛ دەستەوئەژنۆ دانىشى و، نە سەعاتىك و نە دوو سەعات، ھەر لە خەيالپان تال و تورش و بى ئەنجامدا بخنكى و ورتەى لىوھ نەپەت... بەم جۆرە باسى بەسەرھاتەكەى خۆى دەست پى كردهوھ:

«دەپرسى كە چۆن تەوانىم را بكەم؟ وا پىت دەلیم: لەو بەرەبەيانەدا، كەمى پاش بەرگوئ كەوتنى گرمەى تۆپخانەى خۆمان، ئىمەيان برد بۆ سەر كار تا سەنگەريان بۆ ھەلكەنن، ھەوا گەرمى كرد و بەفر كەم كەم دەتواپەوھ. وەرزی باران بوو.

بردىانن بۆ ئەو شەمالى ئۆردووكاھەكە، لە رىگا ھەمان بەزم دووپات كراپەوھ: ئەوانەى لاواز و بى ھىز بوون و دەواكەوتن دەيانكووشتن و تەرميان لە چەقى جادە بەجى دەما.

تەنپاش ھەر لەباتى جىمان نەبوو كە لىيان دەكوشتنن، رۆژىك بەناو بىستانى پەتاتە رەت دەبووين، عەرىفىكى ئەلمانى دىلپكى ھەر لەبەرئەوھ كووشت چونكە ئەم بەستەزمانە پەتاتەپەكى سەھۆلبەندى بەرچا و كەوتبوو و داچەمىبوو ھەلى بگرى، دىلەكە كە عەرىف گانجار خەلكى ئۆكراین بوو، ئەو پەتاتە زەقنەبووتەى ھەلگرتبوو تا بىخاتە گىرفانى، عەرىفە ئەلمانىپەكە پى زانى و بى ئەوھى ھىچ بلى لە گانجار نرىك كەوتەوھ و دەمانچەكەى لە پشت مى بەتال كرد، فەرمانى راپوستانىان دا و گشتیان رىزكردن و سەرۆك عورەفاپەكەش، لە كاتىكدا بەبال جوغزى بەدەر خویا دەكىشا، وتى:

– «تەواوى ئەمە مولى بى چەن و چۆنى دەولەتى ئەلمانە و ھەر كەسى بەبى ئىزن شتىك ھەلبگرى دەسبەجى دەكوژرى.»

بەناو گوندىكا تى دەپەرىنن، ئافرەتى گوند ئەگەر چاويان بەئىمە كەوت نان و پەتاتەى برژاويان بۆ فرى داین، چەند كەسى دەرەتەيان ھىنا و ھەندى نان و پەتاتەيان لە زەوى ھەلگرت، بەلام زۆرپەمان دەرەتەمان نەبوو، پاسەوانەكانىش دەسدرىژىيان لە دەر و پەنجەرەى مالەكان كرد و فەرمانیان پى

داین تا خیرا پی هه لبرگین. ئاخو دهرانی خه لکی ولاته که مان چهند بویر و بیباکن! هه نهختی له ولاتر نان و پهتاتیهان له پیشمان له سهه ریگه دانابوو، ئیمهش خیرا خیرا هه لمان دهگرت. پهتاته برژاویکی گه ورهه بهرکهوت. نیوهه بهوهی ته نیشتم دا و نیوهه کهی ترم بهتویکلّه وه قووت دا. له ته مه نما قهت پهتاتهی وا خو شتم نه خواردوو.

له ناو بیسه لانیگدا سههنگه ریان لی دها. ژماره ی پاسه وانیان به سهه رمانه وه زیده تر کرد، هه ریه که بیلیکیان به دهسته وه داین. نه مه دهویست سههنگه ریان بو جیبه جی بکهه، بگره حهزم ده کرد سههنگه رهکانیان تیک بدهه. پاش نیوهه رۆی هه مان رۆژ ئیدی برپاری خو م دا له و چاله ی هه لم دهکند هاتمه دهری و بیله کهه به دهستی چه پ گرت و له پاسه وانه کهه نزیک بوومه وه. له یه کهه ههنگاودا وریا بووم. روانیم کهه گشت پاسه وانهکانی تر له قهراغی سههنگه ره کهه کوپوونه ته وه، ته نیا ئه م پاسه وانه نه بی کهه به سهه دهسته کهه ی ئیمه وه ماوه. پاسه وانی تر دیار نه بوون. لیی چوومه پیش و به هیواشی به پاسه وانه کهه م وت:

«بیله کهه شکاوه... ته ماشاکه!» خه یالیک وهک برووسکه به بیرما هات و به خو م وت کهه ئه گه ر زۆرم نه گا و به زهبری یه کهه نهیخه م ئیدی کارم ته واوه. وابزانم پاسه وانه کهه له دیمه نی سههروچاوم گومانی کرد، بۆیه کهه ته ماشای کردم شانی

جوولاند و قایشی تفهنگه کهی له شان دا کهند؛ له م ترووکه یه دا بهوپه ری توانا بیله کهه م له نیوچاوانی دا. نه مه ده توانی کهه له تهوقی سهه ری بدهه چونکه کلاوزری له سهه ر بوو. ئه وسه له خو م گه یشتیم کهه هیشتا توانام تیا ماوه، کابرا بی ئه وهی نقه ی لیوه بی به دهه ما کهوت. تفهنگ و هه رسی مه خزهنی کابرام هه لگرت و هه لاتم. به لام روانیم کهه ناتوانم را بکهه. دیاره له بهر چی، چونکه وهکو پیویست هیزم تیا نه ما بوو! راهه ستم. هه ناسه یه کهه هه لکیشا و دووباره به گورگه لوقه و به زهحمهت کهوتمه را کردن. ئه و دیوی شیوه کهه دارستانیکی چر بوو. هه ولم دها خو م بهوی بگه یه نم. له یادم نه ماوه چه ند جار هه لسوکه وتم کرد... به لام دلنیا بووم ههنگا و به ههنگا و دورتر دهکه و مه وه. شه کهت و ماندوو بووم و هاتمه هه ناسه برکی و وا تهنگه نه فهس بوو بووم، نزیک بوو بتاسیم.

له و کاته دا، به و دیوی شیو گه یشتت بووم و خه ریک بووم به نیوانی دار و دهوه نی قه دپالی گرده کهه دا سهه رده کهه وتم، گویم له دهسریژ و هاتوها واریک بوو کهه له دهره وه دههات. دهر باز بووم، ئیدی دهسگیر کردیم کاریکی ساده نییه.

خۆر خه ریک بوو ئاواپی، برپارم دا ئه گه ر هاتوو ئه لمانه کان شوین پیم پهیدا بکهه و لیم نزیکه وه بن ته نیا ئاخیرین فیشه کهه نه بی، کهه ئه ویش بو خو کوژی هه لی دهگرم، ئیدی تا دوا فیشه کهه

شەريان لەگەڵ دەكەم. ئەم لێكدانەووە هێزێكى ئەوتۆى پى دام و،
هياشتەر و بەگورتر مى رىگام گرت.

شەوم لە دارستانەكە برده سەر. بەنيو كیلۆمەترى گوندىكى
بچووك گەيشتم، بەلام لە ترسى ئەوەى نەوەك تووشى
ئەلمانەكان بىم بەلاى گوندهكەدا نەچووم.

رۆژى دواى پارتیزانەكان منيان دۆزيبه‌وه و لەگەڵ خۆيان
بردميان. بۆ نزيكەى دوو هەفته لە پەناگە ژير زه‌وييه‌كانياندا
هەسامه‌وه. لەو ماوه‌يه تا راده‌يهك هاتمه سەرخۆم و بەهيتزتر
بووم. پسووله‌ى ئەندامى تى حزييم، كە لە ئوردوگايەدا لە
چمكى كۆلوانەكەم قايم كردبوو دەرھينا و پيشانى
بارتیزانەكانم دا. ئەمچاش ليم دانيا نەبوون. هەر لە سەرەتاوہ
بەچاوى گومانەوہ تەماشايان دەکردم.

بەلام وەختى بەشداریى چالاکیانم کرد ئیدی بروايان پيم
هینا. لەو پۆه بوو كە دەفتەرى حيسابم بۆ فاشستەكان كرده‌وه.
ئامارى ئەوانەم، كە دەكوشتن، هەلدەگرت و هيشتاش هەر
بەوردى هەلى دەگرم. ئیستە كەم كەم ئاماريان لە سەد نزيك
دەكە و پتەوہ.

لە مانگی كانوونى دووہمبوو كە پارتیزانەكان منيان لە خەتى
بەرە پەرانده‌وه. نزيكەى يەك مانگ لە نەخۆشخانە كەوتم.
ساچمەى گوللە تۆپەكەيان لە شان دەرکردم، بەلام بپيارم دا كە

تيمارکردنى رۆماتيزم و نەخۆشيبه‌كانى تر، كە لە ئوردوگا
تووشم بوون، بۆ پاش شەرى دوا بخەم. كە لە نەخۆشخانە
دەرچووم منيان نارد بۆ مال تا چاكتەر بىم و بەسېمەوہ... لە
مال زياتر لە يەك هەفته خۆم پى رانەگيرا و بۆ بەرەى شەرى دلّم
تەنگ بوو. هەرچى دەرەوى بلى، بلى، دنا جيگەى من، تا
كۆتايى شەرى، هەر ليرە دەبى».

لەبەر دەرگای پەناگاکە خوا حافيزيمان لە يەكتر کرد.

گراسيمۆف، لە كاتێكدا دالغەى لى دابوو، دەپروانييه
رېچكەپەك كە بەناو بيشەلاندا دەرۆيشت و نقومى تيشكى
هەتاو بوو، وتى:

– «... وا ئیستاش، هەم چاك فيرى شەرى و هەم فيرى رق و
عیشق و خۆشەويستى بووين. شەرى كورەيه‌كە سۆز و هەست
و بروای مروف ئاو دەداتەوہ.

وا دیتە بەرچاو كە ناتوانرى عیشق و رق جووت بكرين، وهيا
وہك دەلین: ناتوانين ئەسپى رەوان و ئاسكى ترسنۆك بە
گاليسكەپەكەوہ بېستين بەلام ئيمە هەردووكمان پیکەوہ بەستن
و دیتمان كە بەچاكى گاليسكەكە رادەكيشن. بەو جورەش
دەتوانين ئەو دوو هەستە دژى يەكتەرە جووت بكەين. من
بەتوندى قينم هەلدەستى لەو كرده‌وانەى كە فاشستەكان

دەرەهەقی نیشتمانه‌که‌م و خۆم ره‌وایان دیوه، له هه‌مان کاتیشدا پر به‌دل هاو نیشتمانه‌کانم خۆش ده‌وێ و نامه‌وێ چیتر له ژێر ده‌ستی فاشیسته‌کاندا بنالینین. ئا ئه‌و هه‌سته‌یه‌ وای لێ کردووین بێ به‌زه‌یی پیاها‌تنه‌وه شه‌ری دوژمن بکه‌ین. هه‌ر وه‌ختی ئه‌و دوو هه‌سته به‌کرده‌وه نوێندران ئه‌وا رۆژی سه‌رکه‌تیمان هه‌لێ. خۆشویستنی ولات له ناخی ده‌روونماندا ریشه‌ی دا‌کو‌تاوه، تا دل‌مان لێ ده‌دا ئه‌و خۆشه‌ویستیه‌ی هه‌ر تیا ده‌می‌نی. کینه و رقی ئیمه‌ش ئه‌وه‌تا به‌نووکێ سه‌ره‌ نیه‌که‌نمانه‌وه‌یه. ببووره ئه‌گه‌ر گه‌ی‌رانه‌وه‌ی باسه‌که‌م پێچ و خه‌می تیا بوو، چی بکه‌م شیوه‌ی بیرکردنه‌وه‌م ئاوه‌هایه».

به‌و وشانه، مولازم گراسیمۆف، دوایی به‌باسه‌که‌ی هینا و بۆ یه‌که‌مین جار، له‌وه‌ته‌ی ئاشنای بوومه، به‌یه‌کی شیرین و ساکارانه له چاره‌یدا به‌دی ده‌که‌م. بۆ یه‌که‌م جاریش روانیم که ئه‌و ئه‌فسه‌ره‌ سی و دوو ساڵه‌ی که ده‌رد و ئازار و به‌ده‌ختی هاریویه‌تی، هیشتا وه‌ک داربه‌روو پته‌و و قایم و به‌وره‌یه، به‌لام مووی لاجانگی وه‌ک به‌فر سپیه و سپیه‌کی جال‌جالۆکه که به‌کلاوی مولازمه‌که‌یا نووساوه له نیوی مووی لاجانگی ون بووه و هه‌رچه‌ند ده‌کو‌شم ناتوانم بیدۆزمه‌وه.

پێرست

- 5وته‌یه‌ک بۆ چاپی دووه‌م
- 7پێشه‌کیی چاپی یه‌که‌م
- 23چۆن فێری رقت ده‌که‌ن